lel@torba.com

75

ЛЕЛЬ

ЖУРНАЛ ДЛЯ ДОРОСЛИХ

Яка вона,
УКРАЇНСЬКА КЛЕОПАТРА?

Історія для гурманів:
НОВИЙ РІК У ЛІЖКУ

Коли краще йти до шлюбу?
ПРИКМЕТИ ТА ВОРОЖБА

Ювілеї року:
ВСЕ ПРО ЕРОС

СЕКС БЕЗ ОБМЕЖЕНЬ
Фінал історії київської сім'ї

Календар від «Леля»
НА 2004 РІК

Індекс 74283

ГОРОСКОП НОМЕРА

СТРІЛЕЦЬ
23.11–21.12

Ваша стихія — вогонь.
Кредо — радити і керувати.
Планета — Юпітер.
Протилежний знак — Близнюки.
Символ — кентавр-стрілець, жезл.
Талісман — підкова.
Камінь — аметист, агат, топаз, хризоліт, смарагд, сапфір.
Метал — цинк, бляха.
Квіти — гвоздика, волошка, нарцис.
Щасливий день — четвер.
Щасливі числа — 3, 4, 9 і всі, що діляться на 3.
Не дуже щасливий день — середа.
Кольори, які позитивно впливають на вас, — синій, блакитний, фіолетовий, багряний.

ЩАСТЯ НОМЕРА

ГРУДЕНЬ

КОЗЕРІГ
Вдалі дні — 1, 14, 18, 31.
Невдалі дні — 5, 16.

ВОДОЛІЙ
Вдалі дні — 2, 12, 20, 30.
Невдалі дні — 8, 16.

РИБИ
Вдалі дні — 3, 6 , 17, 21.
Невдалі дні — 10, 19.

ОВЕН
Вдалі дні — 5, 7, 13 29.
Невдалі дні — 1, 12.

ТЕЛЕЦЬ
Вдалі дні — 1, 6, 15, 31.
Невдалі дні — 10, 18.

БЛИЗНЮКИ
Вдалі дні — 4, 8, 17, 29.
Невдалі дні — 5, 15.

РАК
Вдалі дні — 1, 5, 14, 29.
Невдалі дні — 4, 17.

ЛЕВ
Вдалі дні — 2, 3, 16, 28.
Невдалі дні — 9, 30.

ДІВА
Вдалі дні — 4, 12, 21, 31.
Невдалі дні — 2, 18.

ТЕРЕЗИ
Вдалі дні — 3, 6, 10, 25.
Невдалі дні — 14, 27.

СКОРПІОН
Вдалі дні — 2, 8, 10, 28.
Невдалі дні — 11, 20.

СТРІЛЕЦЬ
Вдалі дні — 4, 17, 22, 31.
Невдалі дні — 9, 27.

ВСЕ ПРО СЕКС

480 РОКІВ ТОМУ

мешканці швейцарського міста Цюрих погодилися на реформи релігійного фанатика Цвінглі. Невдовзі вони гірко пошкодували: в ім'я спасіння душі їм було наказано відмовитися спочатку від святкового одягу, будь-яких розваг і сміху на вулицях, а потім — і від законних дружин. Жінок було зібрано у спільний «фонд», доступ до якого регулювався релігійним правителем.

ЮВІЛЕЇ РОКУ

735 РОКІВ ТОМУ

французький король Луї IX видав закон, яким заборонив чоловікам митися в лазні разом з жінками. Це негативно позначилося на гігієні французів, оскільки багато хто з них ходив туди не лише митися. Лазні правили за своєрідні клуби: тут можна було посидіти за чарчиною, потеревенити з друзями, відпочити в обіймах готової до послуг дівиці.

Існував певний ритуал відвідин: чоловіки надягали фартушок чи озброювалися віником, жінки також злегка чимось прикривали тіло, відтіняючи наготу складними зачісками і виблискуючими прикрасами. Найкращою рекламою закладу вважалася молода і вродлива банщиця, яка й мала забезпечувати дівчат, збирати за них гроші, слідкувати, щоб усе було пристойно. Загалом лазні дедалі більше нагадували будинки розпусти. Саме тому, напевне, статути цих закладів XII ст. вимагали: «Неприпустимо відвідувати лазню черницям чи заміжнім», «Хазяїн не повинен тримати банщицю, що страждає на погану хворобу», «Забороняється присилувати чи заманювати до лазні» і таке інше.

650 РОКІВ ТОМУ

з'явилися перші гареми. У деяких з них нараховувалося по 300 наложниць. Проте в культурі багатьох народів знайдуться факти, що поставлять під сумнів цей ювілей. Приміром, індійський бог Крішна мав 16108 дружин і заклав цю традицію серед свого народу.

270 РОКІВ ТОМУ

помер саксонський король Август Сильний (1670-1733), який зажив слави розсадника розпусти. Зокрема він побився об заклад зі своєю коханкою графинею Козель, що випустить монети із зображенням її незрівнянної пуцьки. І він виграв це безсоромне парі, звелівши відчеканити гульдени, відомі тепер серед нумізматів як «гульдени Козель».

270 РОКІВ ТОМУ

російська імператриця Катерина II видала указ, згідно з яким слід було допитувати «одержимих фран-венерією» про джерело зараження і по видужанню, «котрі вдови, солдатські дружини та їхні доньки, для поселення відсилати в Нерчинськ чи в яке інше місце». Засланців гнали пішки, піддаючи по дорозі насиллю. Про цей етап збереглося свідчення: «На кордоні між Європою і Азією є міст через ріку Сакму. З цього мосту кидалося в ріку багато висланих жінок, які не могли винести ганебного осквернення, якого зазнавали в дорозі. Навіть попаді не уникали цієї долі, навіть хлопчики з висланих сімей піддавалися розтлінню. Наглядачі також брали в цьому участь».

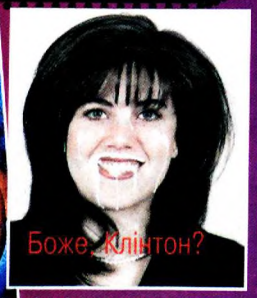

5 РОКІВ ТОМУ

розпочався сексуальний скандал у Білому Домі, героями якого стали президент США Білл Клінтон і практикантка Моніка Левінскі, котра примудрилася в Овальному кабінеті зробити президентові мінет, який ледве не закінчився імпічментом.

ЛЕЛЬВОРД НОМЕРА

120 РОКІВ ТОМУ

вийшов друком один із найзнаменитіших творів світової еротичної літератури — «Роман Віолетти». Його автором впродовж тривалого часу вважали Олександра Дюма-батька. Насправді написала його французька аристократка маркіза де Маннурі д'Ектo. «Лель» планує ознайомити своїх читачів з цим непересічним твором впродовж 2004 року.

60 РОКІВ ТОМУ

американська компанія Dow Corning почала виробляти на продаж силікон, який донині широко використовується зірками Голівуду, іншими світовими красунями для поліпшення форми та збільшення грудей.

50 РОКІВ ТОМУ

вийшов перший номер журналу «Плейбой» з Мерилін Монро на обкладинці. Цікаво, що видавець Хью Хефнер не став навіть нумерувати випуск, оскільки не розраховував на продовження.

ПРУДИ НОМЕРА

80 РОКІВ ТОМУ

народився нині напівглухий і напівсліпий дніпропетровець, який нещодавно завітав до одного з місцевих сексшопів і придбав гумову вагіну, не пошкодувавши за неї мало не всієї пенсії — 140 гривень. Знай наших!

ЛЕЛЬ
2003
ІЛЮСТРОВАНИЙ ЛІТЕРАТУРНО-ХУДОЖНІЙ ТА НАУКОВО-ПОПУЛЯРНИЙ ЖУРНАЛ ПРО КОХАННЯ
№ 6 (75)

Засновник і видавець — фірма «ДЕРКУЛ» (свідоцтво про перереєстрацію: серія КВ, № 6403 від 01.07.2003). Журнал видається з червня 1992 року.

Головний редактор Сергій Чирков.

Редактор відділу фольклору та літературних раритетів Микола Сулима.

Начальник комп'ютерного центру Василь Іщенко.

Макет Володимира Радченка.

Підписано до друку 10.11.2003. Тираж 10000 примірників. Замовлення № 7371. Ціна договірна.

Адреса редакції: 04119, Київ, вул. Дегтярівська, 38—44, «Лель». Телефон/факс: (044) 211-02-68.

Сканування і обробка ілюстрацій, набір, верстка комп'ютерного центру фірми «Деркул». Тел.: (044) 211-02-68.

Друк — РВК «Деснянська правда», 16000, Чернігів, просп. Перемоги, 62. Тел.: (04622) 4-45-24.

Журнал друкує фото лише після письмового підтвердження автором своїх прав на публікацію і одержаної ним згоди від моделей. Всі претензії, пов'язані з публікацією знімків, слід адресувати фотографам. Фотографії, вміщені в журналі, не є прямими ілюстраціями до текстів. Відповідальність за зміст і достовірність рекламної інформації несе рекламодавець. При передруку матеріалів посилання на журнал «Лель» обов'язкове.

© «ЛЕЛЬ», 2003

Індекс 74283.

Національна бібліотека України імені В.І. Вернадського

Петро Федотюк

ЧАРІВНИЙ ГРІХ

Грала тиха музика. Тахта уже була застелена. Агнеса забралася на неї з ногами, приймала гостю — Ірину. Й Ірина сиділа так само з ногами на постелі, обидві вкриті до пояса легким укривалом.

— О, здрастуйте!

— Привіт, — немов не бачилася й Агна.

— Я тут у вас шукала дріжджі, хтось казав, у вашому універсамі вчора бачили. Зайшла погрітись, — пояснювала свою ранкову з'яву Іра.

Він опустився на стілець перед тахтою і закурив. Дівочі погляди, неначе в киць у казці, схоже, закидали про дочасність його з'яви. Щось руки, мовби вкрадене, ховають під укривалом. І чи не труси Агнесині блідо-лілові зім'яті виглядають з-під подушки?

Двигнуло ним, одкинув скраю покривало. Завмерли пальці-п'яльці в підволоттях...

— Ну що, не бачив? Роздягайся та просимо до нас, — Агнесоччин пригаслий кволий голос. — Без тебе ми занудьгували трохи.

— Просимо, просимо, — й Ірина.

Розсердитись хотів він і не зміг. І так по-простяцьки відгукнутись на той заклик...

Дві пари рук прийшли йому на поміч, визволили з одежі, і він стояв позуючим натурником. Агнесочка взяла його за стан, погладила і притулилася щокою. Тримала проти себе близько, наче кишенькове люстерко, то раптом відтуляла далі, гейби вже трюмо. Дивилась і торкалась, зачіпала. Й обачний хутко дотик інших рук і лоскіт іншого волосся. Взяли його в роботу майстровито і діяли, хоч і не синхронно, але зладно, і невзабарі вже шкварчав у нього кожен міліметр шкіри.

Вилизували його — кішки кошеня — і муркотіли од утіхи. Він гладив схилені при нім голівки, чуючи у жилах сокогони, як у весняному клені, й заплутувався в павутинні їхніх кудель, наосліп тицявся у вуха, щоки, губи. Змішалися пасма з пасмами, накручені на жваве бігуді.

Жінки повабили його до себе, і в тім сплетінні тіл, у в'язні рук і ніг блукав він і вибрукував, пірнав і виринав на теплих хвилях, п'янів од ароматів, що клаптями туману маяли у їхніх згинах, і цілував усі звиви й випуклини, хотів і мав їх донесхочу, порушивши усі табу... Під, над і всередині.

Горнувсь поперві більше до Агнеси — й приручений її розкуттям, і обачність: раптом потім заревнує, — а це вже як на душу Бог зійде, що ближче, туди й рветься.

І марно він боявсь зневажити своїшу. Натішившись його жагучим гостюванням, вдячно й лагідно звільнилась, перевела до Іри, від широти душі частуючи подругу найдорожчим, чим щойно упивалася сама. І він лиш тамував, розтягував спромогу, милуючись розніженим гуртком. Повіки у двох відданиць приплющені, в напіврозтулених губах гасає полум'я рожевих язичків, і він то тут, то там, блукач схмелілий, ошалілий.

Вони спивали дань нектару, скуштовували по краплині, ці молоді розпусниці-богині, язичниці-вакханки, вони давали й брали, удосконаливши природний дар мистецьким шармом.

Чарівний гріх, медвяний вир розпусти...

Дітклива ніжність шкіри, запахи дурманні лона. З усіх боків тулилися до нього, горнулись персами й руками, світ замело русяве і рудаве — їх-

ПРЕМ'ЄРА КНИГИ

Давній автор нашого журналу порадував новою книжкою. Кілька місяців тому побачила світ повість Петра Федотюка «Агнеса». Письменник зберігає вірність лелівській стихії, в якій є неперевершеним майстром.

ні коси, і пальчики повзли по ньому повзиками, знаходили забавку і тримали її чемно, легенько бгали, мов перебирали струни. У крихкому напівмаренні, у фаті-моргані хиталися легкі й безплотні тіні, танок тіней. В'юнкі, як водорості, вони пришпорювали гін уяви, ява уяву обганяла, і вже фантазії забракло, а витівки вакханок не вчахали. Цвітуть від пальців ніг дівочі поцілунки, пелюстки гублять — вище й вище, заки вуста дов'ються до завершення мети, десяток разів він піднімався щаблями блаженства, — невже ще може бути чарівніше? Може.

Він може й може.

Ой губи-згуба,
дівчино люба...
Та — люба
і та — люба,
з лона згуба,
і з губ — згуба, —

зануритись обличчям у м'який лан живота й наосліп мандрувати чутливими кінцівками по райській планеті Жінка, планеті, що має такого ніжного двійника-супутника, віддзеркалювача нестям, сутіней, світань; хутко змінні сонце й місяць, обабокі притягнення-відпихання — маленький космос, мікро-макрочари...

— Ти був дуже милий, — лащилася до нього Агнеса по провідинах Ірини. — У неї катастрофа — її покинув друг, й вона така самотня і нещасна, а ти пригрів її і втішив.

— Розпуста й зрада, — одходив звільна Ігор. — Не думав, що я здатен до такого.

І рай, і пекло полетіли шкереберть, зродили в цій руїні якесь нове покруччя.

— Немає ні розпусти, ані зради. Хтось обікрав когось, комусь підставив ногу?

— Ще й яку!

— О, бачиш! В рухливих мірках — ярлики й полички. Коли ти забалакав приязно до когось чи потанцюєш з кимось, переділиш чашку кави, комусь всміхнувся — то вже розтринькуєш багатство, що належить іншій? Уявиш, зробиш — чи не все одно? У свідомості це рівнозначне. У цьому світі все належить всім. Ти лиш один хотів би мати небо й сонце, цвіт і спів пташиний? Але чому лиш тільки ти? Скупиндя, трусячись над золотом, його тримає під замком, а нащо? Ти ділишся з кимось, хтось поділиться з тобою, і ви стаєте у стократ багатші. А зрада — це коли когось обділено, за чийсь рахунок. Коли ж усім — тобі й мені, і їй чи йому добре — хіба це зле?

— Виховували нас не так.

— Усіх нас навчали не так. Проте щось тільки й починається тоді, коли руйнуються стереотипи. Тобі поганого зробили щось я чи Іра?

— Це я... Я був поганий.

— Дурненький! Ти був би поганий, якби любив тільки себе, думав лише про себе. Але й любити себе — це теж свідчення небайдужого серця. Хто не вміє себе любити, навряд чи зуміє полюбити й когось.

— Я люблю тебе.

— А я тебе. І зараз це найголовніше. І коли ми любимо ще й Іру, і вона любить нас з тобою, то хіба ми від цього збідніли?

Вони лежали голі, пригортали й гладили одне одного й шепотіли одне одному слова, що безцензурно йшли із самого глибу, і почували переливи крові й лімфи одне в одного, уже стаючи однією істотою, і він зовсім не хотів її фізично, кохалися їхні душі і їхні серця, вони давали і брали стільки, що така мізерія, як запізнатися фізіологічно, була б нікчемною другорядністю, тисячорядністю на кшталт маленької росинки серед безмежжя океану.

— А чи не засидівся ти в дівках? — спантеличив його у понеділок, ще й тринадцятого числа, Відсік (так Ігор називав його за посадою — відповідальний секретар).

ЕРОТИЧНА КУХНЯ

НОВОРІЧНИЙ ГРОГ

Розтерти 1 апельсин з 250 г цукру, залити 1,5 л води і зварити. Додати 0,5 склянки міцного чаю і сік з 5 лимонів. Ще гарячим грог розлити у склянки, вкинути по скибочці апельсину, долити по чарці рому і, для бажаючих, запалити.

... І КРЮШОН

Готується з найрізноманітніших вин з додаванням ягід і фруктів: суниць, полуниць, абрикосів, ананасів, апельсинів і т.ін. Потім долити чарку коньяку або лікеру. Суміш перелити у посудину, на третину заповнену дрібними шматочками льоду.

НОВОРІЧНЕ МЕНЮ

Закуски
Асорті м'ясне
«Помилка сапера»
Салат із сала
Сало знежирене (для москалів)
Язик державний
Мізки компостовані

Приправи
Хрін (у першому значенні слова)

Гарячі страви
Вутка медична з яблуками
Свинина у власному хліву

Солодкі страви
Торт жовто-бісквітний
Тістечка «Корзинка споживача»
Кільце заварне з аметистом

— Не зрозумів.

— Провітритись не хочеш? У відрядження... У Січеславі обласні збори фермерів.

— А, — полегшено відітхнув Ігор. Хоча яка ж полегша — кинути Агнесу саму.

— Я заберу у батьків доньку, — немовби здогадалася вона. На прощання вони так накатувалися, що в нього стегна одерев'яніли. Втерли вони часнику тахті, ледь пружини не потрощили. І натруджений прутень у нього стримів усю дорогу — аж на його полицю у плацкартному вагоні сусідки-школярки задивлялися: хіба ж те простирадло приховає бруса?

У Січеславі він зайшов до колег у місцеву газету, і дебела стажистка з журфаку на ймення Любава напросилася йому у супровідниці. Це він любив — коли в чужому місті його хтось водить: стільки часу заощадиш!

Але й очиська в неї! І стегна... Та нехай їй грець. Щоб не Агнеса — може, й не гріх би... Та що Агнеса — хіба вона не вчила його не комплексувати?

Коли вони сиділи в залі поруч, відчув могутній дотик ноги через товсту червону спідницю і раптом звідчайдушнів: якщо не варитиме з нього воду, то він не скапарить.

На неофіційній частині наради вона сміливо випила з ним на брудершафт, і вони поїхали в трамваї разом — Любаві півмаршруту по дорозі з Ігорем. Він почав натякати, що не завадило б кави, а в нього саме в номері розчинна є.

— Взагалі-то у мене рантка з нареченим, — Любава неуважно стежила за завіконним краєвидом.

Він запитав, о котрій те побачення, і виходило, що вона вже запізнилася на цілих півгодини.

— Він мене чекатиме й годину, й три. Скільки треба.

— Ми встигнемо й за годину, — його охопив мисливський азарт.

— Маєте ще десять хвилин. Може, й умовите.

— «Умовиш», — м'яко підправив він, — і, отже, ти заборгувала мені поцілунок. Борги краще віддавати одразу, бо набіжить процентів.

— А як ти мене цілуватимеш?

Він завівся, згадуючи Агнесу, і Любава таки не встояла. Кави пити не стали. Він одразу ж почав справляти борг, і Любава задвиготіла ракетою

ЛЕЛЕНІАНА

Вовочка запитує:
— Мамо, а хто мій тато?
— Дід Мороз.
— Як це? — дивується хлопчик.
— Як, як... Прийшов уночі, зробив подарунок — і далі його ніхто не бачив.

Розцінки на новорічні послуги:
Дід Мороз із Снігуронькою — 50 доларів.
Снігуронька без Діда Мороза — 200 доларів.

на старті. За десять хвилин він уже її мантачив. Любава вміло фехтувала грізним клинком, завдаючи собі приємних уколів куди забажає, та найбільших розкошів доскочила, коли він убгав їй руку — ледь не по самий лікоть.

— Так-таки й всю руку? — недовірялась Агнеса. Доньки він не бачив: вже відвезла, мовляв. Перед самісіньким його приїздом. Якби не інтермедія з Любавою, він доскіпувався б, а так...

— Там не вагіна, а цілий борсучий лаз, — захоплювався згадкою Ігор. — По тому вона зробилася по-справжньому ручною.

Любава не вибувала в Ігоря ще два вечори, і йому не треба було й пальцем ворушити — усе вона обладнувала сама: сідлувала й підгулькувала, варила копальне зілля, як уміла.

«Ох, відірву я, відірву», — все шаленіла.

«Знаєш, взагалі-то на мені стаття...»

«То шкрябай, я потерплю».

І він розлінно сів до столу, почав чухрати немічні рядки. Суконно, просто базгранина, та хай — сяка-така чернетка, обробляти потім легше. На останніх сторінках забуксував.

«Що то за Муза — заохотити не може, надихнути?»

«Вона може», — Любава легко зіскочила з ліжка, де вилежувалася, лінькувато пантруючи на його муки... Кинула біля столу подушечку, стала на неї навколішки.

Це підстьобнуло його краще за батога.

«Тільки не поспішай... поки я тут не закінчу».

«Будь певен», — промуркотіла вона і час од часу позирала й знову ревно надихала, чутливо вловлюючи одміни його стану. І він за її ніжного сприяння скинув камінь з душі. «Тільки знав би читач, як далася авторові ця кінцівка!»

Наостанку Любава прокусила йому нігтя на великому пальці правиці: щоб пам'ятав!

— Коли ти був там?

— А де ж іще?

— Хіба мало де можна.

Він заплющився, і перед очима захиталися дзвони великих Любавиних персів, і між тих персів він...

— Я хочу чути ще, як вона тебе надихала, — інший, рідний голос.

— О, це вона вміє!

— Краще, ніж я?

— У тебе вміння опромінене душею. А вона — суцільний шал стихії. Коли заведеться — уся двигтить до нігтів ніг, весь світ всисає чорною дірою. А вийде з трансу, не одразу впізнає — і де вона, і з ким... Кілька разів називала мене Миколою.

— Це тебе не ображало?

— Яка ж образа, коли ти — саме ти — забив їй памороки. І ти береш її, напевне знаючи — це не твоє.

— А якби твоє?

— Були б проблеми, — розкрився щиро він, і Агна глянула на нього мовби заклопотано.

Вона посунулась на ліжку, скидаючи трусики, розкинулась привільно, пропонуючи себе, Ігор поклав їй на волосся руку, ворушачи, наче мурашник.

— Розказуй ще про неї.

— Я все вже розказав.

— Як вона реагувала... Її улюблені слова.

— А й правда! Доходячи, завжди гукала: «Чудо, таїнство природи!»

— Що то вища освіта, — Агнеса знайшла чім клопотатися і в нього вже не одривалась. — Ти цілував їй там?

— Не знаю, чи зміг би... та й чи була у тому потреба? Вистачало й дотику руки. Там така німфа! Візьмеш межи пальців, а воно вже пружне й ковзке — справжня тобі курятина в желе. Правда, просила мене одну річ.

— Ну-ну!

— Хотіла, щоб я прикладався до неї вухом. І слухав, як мушлю.

— І ти слухав?

— Вибач, але...

— Давай, давай, — засувалася Агна, і він не збагнув — далі гладити чи оповідати. — І що ти там почув?

— Я чув там море. Справді, як у мушлі. Чи лиш здавалось...

— Послухай мене, — облизнула пошерхлі губи Агнеса. Він зреагував не зразу.

— Я ж прошу тебе...

Ігор перехилився до неї, ліг вухом на лоскітливі кучерики.

— Чути щось?

Він мовчав.

— У мене, отже, не море.

Од хвилювання і старання у нього засіпалася жилка на скроні і зненацька скресло тихе шемрання.

— Є, — сказав він.

— Ти справді чуєш?

Він кивнув, приклався другим вухом.

— У тебе не море, а цілий океан, — Ігор упав на неї обличчям, зацілував її, зализькав.

Агнеса перекинула до себе дровиняки його ніг, обклалася ними.

Язик блукав, змагав, наполягав. Легенько прутень прослизнув у впадини між персів. І ось вони нарешті, незнані досі пестощі: він у долоньці-лонці, а слівничок її уже в його роздвої. Затамувавши подих, Ігор втиснувся округлим язиком в бахмату замшавілу дучку. Ще й пальці — там і там, Агнесині невтомні губки і пухка ручнівка. Й коли відчула прожогінь кінця, підставила за кілька дюймів розтулене пелюстя губ, кмітуючи не згавить миті оком. І ось жадана біла злива й жадане влучання, й ще кілька разів здоїла рештки, в знетямі провела ним по вустах.

— Допіру поцілуй мене.

Він вдячно потягнувся донизу, але з долоньки рвійно враз затула.

— Ні-ні. Не там. У губи.

Він повернувсь до неї, стер з надгорішньої вустини кілька олив'яних крапель і ніжно цмокнув липкий вільглий рот.

— «Чудо, таїнство приро-

ди», — всміхнулася вона. — А це... тобі не бридко?

— Мені з тобою нічого не бридко.

Вона змахнула розпущеним волоссям, схилила йому на груди голову, затулила тією шовковою запоною його від усього світу і стала слухати, як б'ється його серце.

І ось вже Новий рік на носі.

— Де святкувати хочеш?

— Кликали мої до себе. Нас обох.

— Сидіти у краватці, дивитись телевізор...

— Мені й самій не в кайф. Не випий зайву краплю. Поводься чемно. А я люблю кохатись в новоріччя... Давай удень я з донею побуду, а вечір з ніччю — наші. Подумай про напої.

— Уже подумав. Дещо є.

— Подумай добре. Хай краще зостанеться.

— Ялинку ставимо?

— Обов'язково!

І він за кілька років знов зазнав святкової бентеги.

Повештавшись каналами телевізії, що всі в один вдалися нецікаві, він з книжкою приліг.

Прийшла Агнесочка ще у старому році. У супроводі: Емма й Люба (невмирущий в неї потяг до сюрпризів). Емма сухорлява брюнетка з хлопчачою розкуйовдженою зачіскою, Люба — пишнотіла блондинка при вівсяній гривці до плечей.

Судячи з їхнього піднесеного стану, дівчата вже встигли дзьобнути по келиху другому. І як таких знаходить Агнеса? Чорт чорта впізнав та й на пиво позвав?

Спробуй скажи, що вони лише сьогодні познайомилися. В трамваї Люба загубила сумочку, а Агна добачила, коли вже вони з Емою вийшли, і кинулася їх наздоганяти.

— Чую, горлає хтось, як навіжений: «Дівчата, та хай вам трясця, зачекайте!» — і ноги кидає, мов праски, у своїх ботиках, — на всю кімнату дзяволила Емма.

— І не могли ж ми не скропити цю приключку. Бачу — наші люди. Кажу їм: є такий фест файний фацет...

— Ми просто заінтриговані вами, — хлюпнула до цього синькою давального погляду Люба. — Ви для нас суцільна легенда.

Щось про легенду було у Маяковського. Що він там передавав із вуст у вуста в Парижі?

— Думаю, ти їх не розчаруєш.

— Хоча інколи легенди краще слухати, аніж торкати, — вже гралася з полум'ям Люба.

Ці лестощі — і знаєш, що до чого, а приємно, й Ігор не огинаючись виставив «а перед тим» — аперитив у вигляді каберне.

— Стратегічне вино, — похвалила Емма.

— Стронцій з організму виводить. Попісяв, і вже екологічночистий.

Ігор зрозумів, що свято буде урожайне і вже по першому ковтку його зсередини немов осяяла заграва, заграли дзвони. Ще в юності він самоіронізував перед однією своєю знайомою: «Я на кохання реагую нирками». — «Багато дзюриш?» — «Ага».

І трохи спантеличено посунув він до туалету й розслаблено дивився, як з його підв'ялого краника струменить красива дзвінка цівка. Просто дивно — геніально чи недоладно зрихтувала природа осердя насолоди, змушуючи соромитись й ховати від сторонніх очей. А чому власне? Згадалося спостереження Леонардо да Вінчі: кожен хазяїн ледь не всім своїм функціям, за винятком роботи серця, і тільки прутневі не завжди може повеліти — харциз підводиться, коли захоче, це не рука-нога; напевне, через те, що в нього власна голова, і він свою щоразу гадку має.

Усе іще забімбаний проблемою, Ігор пустив у ванній гарячу воду і про всяк випадок ополоснув штуку: спонтанно закортить котрійсь поцілуватись, і враз не надихне солоний присмак. Штука від операції одразу набубнявіла — шкода й ховати перло.

За переділкою клацнув вимикач: котрась сподвижниця з копального синдрому на недавньому посту. І все ще загнуздуючи свого недогризка, Ігор підглянув крізь щілину — і ванна, і туалет не замикалися із середини — стрункі жіночі голі стегна, в яких для нас завади чаїться біс. Емма. І тихий подзюрк не обриджував, а навпаки, заводив, і Ігор прочинив по-змовницькому двері.

Застукана зненацька, Емма не злякалась, лиш інтуїтивно стисла ноги і рогорнула рота — збиралася на щире слово, певне. Але не встигла — мабуть, розгубилась і паколом закляпила собі вуста. Ігор став кохати її в повний рожевий рот з кокетливою виїмкою на горішній губі, і

хто ваш майбутній обранець? чи збудуться мрії? чи прийде щастя?

ПОВОРОЖІТЬ СОБІ НА РІЗДВО

...НА ЧОВНИКУ

Візьміть таз з водою, по його краях закріпіть смужки паперу з написаними на них бажаннями. У горіхову шкарлупку поставте невелику запалену свічку і пустіть цього човника на середину «озера». Яку записку він підпалить, те бажання і збудеться.

...НА КАРТАХ

Перед сном покладіть під подушку чотирьох королів і загадайте: «Суджений, приснися!» Якщо насниться хрестовий король — чекай сватів від військового, червовий — від молодого й багатого, бубновий — від коханого, піковий — чоловік буде старий і ревнивий.

...НА ПАПЕРІ

Напишіть ім'я коханої людини чи яке бажання, покладіть записку на блюдце і підпаліть. Якщо папірець згорить не увесь, загадане збудеться.

...ПО ОБРУЧЦІ

Золоту обручку покладіть у стакан з водою і поставте на ніч на холод. Якщо на ранок вода замерзла, утворивши на поверхні горбочки, у вас буде син, якщо ямки — донька.

кохав доти, доки не змовкло тихе дзюрчання.

— Дякую за розминку, — відкоркувавши рота, нарешті задихано одреагувала Емма. — В дебюті ви гросмейстер. Та ще не вечір. Заберіть.

І він слухняно, хоч із жалем, облишив її, тримаючи в руках, неначе револьвера, позичку свою наївну.

У пляшці вже мало що залишалось. Агнеса напівлежала на тахті з сигаретою. Люба сиділа на стільці під стіною з голою японкою на узбережжі моря — старий календар — і коли побачила, що Ігор за гостинця мав, очі її розширилися.

— Ах он який атракціон!

— Ах-трахціон, — миттєво каламбурить Агна. Ігор тримав у формі огира стрімкими рухами без тіні зніяковіння — ніби книжку гортав: така, знать, розлилась атмосфера від гостей.

— Я щойно дійшов висновку, що три точки, рівновіддалені одна від одної — рот, серце, геніталії, — сполучаються найкоротшою прямою, якої не вирахує й найгеніальніший геометр. Вони, по суті, розташовані в такій площині, що її не розітнути й скальпелем.

Агнеса пасла очима його руку, яка ліпила найкращий у світі гончарний виріб.

— Геніальна думка. Хоч віддалі посутньо ніякої нема — все в одній точці, коли по-справжньому... Але ми теж з Любою ворухнули міз-

ками: як було б славно, щоб, скажімо, прутень ріс на місці вказівного пальця. А піхва розмістилася в жінки у долоні. Скільки веселих контактувань могло б затіватися в кіно, на прогулянці, навіть у студентській аудиторії. Жити стало б простіше.

— Тільки й робили б, що трахалися, — сатанів Ігор, не припиняючи своїх невинних вправ.

— Однак щось би й втратили, — Люба замінила його руку своєю пшеничною долонею. — Не було б загадки й чекань, театру роздягання, для чого тоді трусики й презервативи — вистачило б самої рукавички.

— Та уявляєш — вічний стоян, завжди готовий до вживання, і це нікому не заважає.

— Він зараз і так готовий, — задумливо підлизнула Люба верхню губу вологим рожевим язичком. — він так гарно стримить, як пі... пізанська вежа. Аж шкода, що таке добро марнується. — І раптовий сумнів: — Сподіваюся, він у вас не обрізаний?

— А що, параметр не той?

— Той, аж задосить... Не бачила я просто обрізаного. У чім там різниця?

— Різниця мала. Проте повір, що цілий цікавіший, — Агнеса жадібно затягнулась і втоптала недопалок у попільниці.

Тим часом Емма промокнула туалетним папером мокру піхву, звиваючись станом, натягнула трусики з гаслом англійською «Вона вас чекає», й вступила до кімнати.

— Про що базарюєте?

— Ми не базарюємо. Ми сумніваємось, нащо природі ховати копальне знаряддя в такий незрук. Куди спосібніше, якби все це було доступне, як ручкання.

— Теж знайшли проблему. Тільки бажання — і все у ваших руках. І не тільки у руках, — ніжно затремолила Емма, як Люба завдала собі Ігорового прутня на плече і, тулячись до нього шиєю, стала погладжувати, мов папугу. І японка з календаря схвально і ледь заздро позирала на неї.

— Ти не промахнулася, Любо? — Агнеса ревно пильнувала інтереси друга.

— Чи я сліпа? Знайомитися треба поступово.

— Егоїстка. Думає лише про себе.

— З чого ти взяла? Хазяїну з цього теж перепадає щось. А як щось не так, то й він, здається, не безрукий. Чи вам це, любий друже, не до шмиги? — покосувала на Ігоря Люба.

— Мені все подобається, коли влягає дамі.

— А коли сам собі?

— В моєму віці це була б така наївність!

— Дурненький, — Агнеса попустила труси й вклала межи ноги середульшого пальця із срібним перснем.

— Та й сім'я шкода тринькати.

— От з цим я згодна, — підкивнула Люба. — Не варто одривати од жінки.

— Люди! У мене вже слинка котиться, — психонула Емма.

— Ти хочеш? Зараз. Ще тільтіль, — процвірінчала Агна.

— Знати б, що чекає нас у році новім, — Емма залпом допила свій келих.

— Ну, розпхинькалася. Хвалити Бога, чарка є і кусень хліба. І чоловік, який нас любить. Ігоре, ти ж, правда, любиш нас? Чи ми того не варті?

— Голодній кумі х... на умі, — Емма нагнулася підняти з підлоги чиюсь заколку для волосся. — Не моя.

Ігор автоматично погладив підставлені майже впритул ідеальні півкулі, обтягнуті червоними штанями. Між поясом і підсмикнутою кофтою спокусливо скресла смуга голого живого матеріалу, і він заслав під пояс руку. Гармонійний злад, що озивався там, телетранслювався судинами й нервовими волокнами до самісінького нутра. Розпад і Маріанська западина, і в неї природно провалюється мізинець — вільно і просторо. На поміч — безіменний, а там і середульший; невеличка рокіровка, й усі три пучки складені, як до молитви, і вже під ними півнячим гребенем настовбурчилися малі губи. І Емма ладком загойдала задком.

— Це щось уже з херооографії, пардон, хореографії, — Агнеса покинула чухрати свою бандурку, стала перед ліжком бокаса — кипець ноги, руки кипець; навпроти Емми чолобитна пантоміма. Емма вирівнювалася непритомно, й Ігор не знав, куди себе подіти. Тим більше, що й Люба вже випустила пташку: лети, де знаєш — і приєдналася до подруг.

«Танці! Зібралися три зас...нці. Один грає, другий дує, третій дурень, що танцює».

Й Ігор засумував, та не зовсім свята трійця взяла його в своє рятівне коло, розтіпала йому гузиря, затіяла навпочіпки квача, і він це вподобав, це не могло не припасти до смаку навіть кам'яному ідолові, якщо він і скам'янів тисячу літ тому. Солодко одмружившись, він бачить: повільно скидає золотаву блузку Агнеса. Маха, як лелека крилом. І це променисте гасло переймає решта й невдовзі кружеляють усі лише в станиках...

Безкомплексні Агнесині подруги замуляли йому — хоч би на мить ковтнуть озону, а там уже нехай валує чадний дим. І він зірвався. Зафутлярився на всі застібки. Сердито бликнув:

— Час вечеряти.

І примовкла машинізована притлінна музика із сутіні століття, ба тисячоліття, люд слухняно поланцюжився на кухню. Забрязкали ножі, виделки. Ігор клопотався коло пляшок. Притьмом усе було готове, лишалося хіба що розігріти дещо та подати. І меткі снігурки у святкових персотримачах снували з кухні до кімнати, заставляючи їством стіл.

— Сюрприз — увага! — голоснула Агна, підштовхуючи ззаду Любу, і застібка на чорнім ліфі в тої сухо клацнула, і великі смаглі груди ледь не впали на хлібницю.

Усе вертало у второване річище, інак і бути не могло. Ще не встоялися хвилі, розколошкані сплеском пишних персів, царицею сідала за стіл Люба, однак безконкурентність нітила її.

— Ну що сама я буду, наче дура?

— Стривай, не Волноваха, — Агнеса галантно прислужилася Еммі, і та віддячила тим самим, й три пари ворочків — пухких, гладеньких, гострих націлились в гаврана-візаві.

— Ну, чим тобі не рай, маестро? — звела Агнесочка бокал.

— Мені забракло слів. Ну й витівниці... І це ще рік старий... За добре все в старому й за ваші добра!

Й три пари вуст, дівочих хтивих спермафагів, цнотливо сполоснулись трунком і заходилися запихатися легкою потравою.

— О, скоро дванадцята, — сказала Люба, на мить переставши жувати. Спершу Ігор не міг дивитися в обличчя застільницям, усе опускав погляд до рівня грудей. А то ніби й призвичаївся. Мовби так і треба — варіант масажного кабінету. І він відкоркував шампанське й наповнив келихи.

КОЛИ КРАЩЕ ЙТИ ДО ШЛЮБУ

Такі вже вони, різдвяні свята: віриться у найнеймовірніше. Пригадуються давні прикмети і забобони — насамперед ті, що обіцяють щастя і любов. У них віриться без будь-яких застережень.

Засилати сватів на Хрещення (19 січня) — на щасливе подружнє життя.

Добре свататися й женитися впродовж всього квітня.

Грати весілля, переїздити на нову квартиру, починати будувати дім краще при місяці, який росте, — тоді все буде гаразд.

У середу й п'ятницю не засилають сватів — не поталанить.

Не можна грати весілля на Іллю та в інші жнивні дні — подружнє життя буде невдалим.

Не варто призначати два весілля в одній сім'ї впродовж одного року — щастя не буде.

Не слід влаштовувати весілля у день народження когось із молодих — у одного з подружжя життя буде коротким.

— З Новим роком, — відлунило трикратно під передзвін кришталю.

«З новим ротом, — механічно скоригував Ігор. — З одним і другим...»

Пили і їли. Пили, здається, більше. І вже пляшки йому в очах ряхтіли, як верстові стовпи на швидкісній трасі. О, недаремно наполягала Агна: «Подумай про напої».

Приємність йшла од серця пухирцями, наче з дна бокала. Нехай... Нехай Агнесоччине буде зверху: її режисура, а послух — його.

— Тобі за нас миліший телевізор? — ревно смикнула Ігоря Агна, коли він на екран лише ледь покосував.

У лісі, лісі темному,
Де ходить хитрий лис,
Росла собі ялиночка,
І зайчик з нею ріс, —

затягнула вона, підмиваючи усіх до танку. А Ігор ще до цього не дозрів.

— *Ой, зайчику-стрибайчику,*
Іди, іди до нас, —

повабила його до гурту Люба. І він піддався: де ж дінешся?

— Довго ще ти корчитимеш з себе портрет невідомого? — Агна вишарпнула darling'у із штанів поділ сорочки, а решта дружно здерла і сорочку, і майку. І полетіло з нього пір'я, так само, як і оперення з курочок: з Емми штани, спідниці з Люби і Агнеси. Просвічуються крізь колготи щілинисті сутіні, та скоро цей гайок осипав листя зовсім. Кинулися підграбовувати ялинку і прикрашати одне одного. Ігор навісив на шию Еммі сріблисту нитку канителі, вона — йому.

Знайшла десь маски Агна, й Люба вже лисиця, Агнеса — киця, Емма — тигриця. Єство його зреагувало на феєрію маскараду, й Агнеса зірвала з гілки екзотичну тубілку у прозорій льолі і почепила на стрімкий живий вішак.

Ігор смикнув за шнур хлопавку. Обсипані конфетті, сласні самки стали схожі на казкових фей. І він — єдиний корифей. І надто чаровиння у тигриці — всебарвні сніжинки заплутались у зачісці і на волоссі нижче, по дві застрягли на пупку й у лощинці межі персів.

— Я хочу пити! — шаленіла Агна, скидаючи маску. І знову всі обсіли стіл. Ігор скрутив дрота з непочатої пляшки мускатного. З басовитим бахканням ударив корок у стелю, і бризки хлюпнули на голі перса Люби. Він злизнув їх і наповнив келихи. Тим часом в нього похилилось, і «тубілка» впала на підлогу. Емма нагнулася за іграшкою і перед самим носом завважила Ігорів конфуз, та не розгубилася, піднесла келих, у якому й намочила кінчик. І надпила, і взяла добряче в губи на предмет закуски.

— Співати хочу, — не вгавала Агна.

— Якої?

— Нашої з тобою, — вона запалила його іскристим поглядом, і він почав:

Ой зелен-трави,
ой зелен-зілля,
Незграби граби —
німі свати...
Та терен-терем
зна те весілля,
Зім'яту м'яту
її цноти, —

підхопила Агна.

— Ой, низько взяла, — закашлялася вона.

— Таки треба вище, — погодилася Люба й пожадливо причастилася Ігоревого снікерса, що знову був у формі.

Ой губи-згуба,
дівчино люба,
Ой гоже ложе —
колючий мох.
П'яні дерева, п'яні,
як люди,
А ти зі мною,
а ми удвох, —

вів далі Ігор, задиханий конкретною підтримкою.

— А ми вштирьох, — витина своє Агна.

— Гойдав-жадав я розкриті перса, — Люба підставила йому свої розкішні плафони, і він вмудрявся там шурувати, не збиваючись з мелодії. І пішло-поїхало...

— *Ой чий то кінь стоїть,* — і тягнуться й тягнуться до нього губи.

— *Цілуй, цілуй, цілуй її,* — перебігає з мелодії на мелодію Агнеса й солодко за чоломкала Любині перса.

— О, що ти робиш, — квало одмагалась од Агнеси Люба. — Я ж була у школі відмінниця. І за поведінку мала п'ять.

— Начеб тільки двійочниці живі люди.

А Ігор, убгавшись Любі вже у волосся, під ті мелодійні перебивки веде свою партію:

— *Цілуй його...*

Й вони цілують...

В його житті траплялись недопиті й лише ледь надпиті кохання, прощання на порозі зустрічей, несправдження жагучих обіцянь, розрив-обійми і поразки на межі блаженства, а це мовби фортуна заповзялася винагородити за втрати й недобори, щоб усе збулося по самісінькі вінця, та ще так сконцентровано, як сіль в ропі, як тепла вільгість

З листів до редакції

«Він сказав, що свічки можна вставляти не лише у підсвічники. Я відчула, що червонію, а він розтопив віск і приклеїв свічку до тарілки».

«З голою жінкою важко сперечатися».

«Хотілося злетіти від щастя, та він міцно притискав мене до дивана».

«Дівчина з будинку навпроти навмисне не запинає штори і щовечора ходить гола по кімнаті. На злість їй я теж почав ходити голий. Але як їй про це повідомити?».

«Скількох я мала чоловіків! І кожен спочатку заявляв: «Я тебе хочу!». А опісля кволо бурмотів: «Я більше не можу...».

ПЕРЕХРЕСТЯ

Вродлива, приваблива, ніжна, ласкава 21-165-56 познайомлюся з заможним чоловіком до 35 років. 27406, м. Знам'янка Кіровоградської обл., п/п ЕА 614937.

Хлопець 24-177-65 шукає хлопця. Бажане фото. А/с 1485, м. Краматорськ Донецької обл., 84331.

Темпераментний чоловік 33-160-57 шукає коханку, щоб випити келих пристрасті та насолоди. Пишіть, фото поверну. 03087, Київ 87, а/с 133, Олег.

Дівич 19 років познайомиться з красивою грудастою жінкою 25-30 років, яка вчитиме сексу. 8(044)518-39-20. Павло.

Красива бі, любителька демонструвати унікальне власне шоу для щедрих людей. 8-050-677-55-36, м. Львів.

Бездітний. Познайомлюся з вагітною українкою, дитині — батьківство з записом мого прізвища у свідоцтві про народження. 79019, м. Львів-19, вул. Заводська, б. 5, кв. 6.

ЛЕЛЬ

БЕЗКОШТОВНЕ ОГОЛОШЕННЯ

Не більше 20 слів друкованими літерами

Ваша адреса або телефон:

Купон вирізати, наклеїти на листівку або покласти у конверт і надіслати на адресу: 04119, а/с 39, «Перехрестя».

у липневій зливі, реванш за всі омани і обмани...

Волога і спекота поцілунків, жар єства. Умовисто розмито, маски скинуто. Багаторука, багатогуба істота тягнеться до нього всіма своїми присосками і драговинами. Не мудрствуючи лукаво, Емма вельможно розвела ноги і самими порухами таза й стегон заволоділа Ігорем. Вдихнувши дражливий аромат, що просочувався з-під золотистого Любиного руна, він язиком обходив припухлий влаз в її сутерини. Агнесі залишились його ноги, й обидва великі пальці їх були в її губних роздвоях.

Немовби Ігор відбув великий піст, загнав нестерпний голод, та вже минулася пісна монастирська дієта — покликано на королівську учту, і він смакує тут і там, очима ладен й ще хапати, а насичене нутро просить припочинку, та жаль перепускати вишукане частування. Коли то ще повториться таке? І він і на межі знемоги підкручує себе, як дзиґарябудильника, що в ньому виснажився підзавід, — знов напруга й перепруга.

Людина-фалос, ось хто він зараз: уп'явсь вустами Любі в тепле молочко, угвинчувався в Емму... театр ляльковий, де на кожній крайці звивається, зітхає й скавулить жива маріонетка. Він крутиться, немов на мурашнику, міняє губи, дотики, солодкі всиси.

Квартет любовний збоїв не давав. Найперша вдовольнилась Емма. Ігор вийшов з неї, перенісши ласку Любі в рот. Агнеса на мить залишилася безпритульна, мов потопаюча, хапалася за подруг, а він доповнював рукою Любу. Чутливо уловивши її пік, подав десерт куди й приписано природою, встиг дати все їй, що хотіла, зберігши у собі запалу для Агнеси — вона уже давно безмовно закликала: «Ласкаво прошу в мене». Вмостив її поміж двох утішених любасок, збагнув, чим нині їй ласувати, лише не знав, чи вистачить його надовго.

Та недарма Агнеса визнала його і відчувала, як облупленого: вчасно прикусила зубками. І він, діставши змогу перегрупувати сили, розчахнув її навстіжень і влився гарячим потоком під маточку ліворуч, пірнувши обома руками в Любу й Емму.

— Подумати тільки, — по чималій паузі засокотіла Емма, — людству треба було навчитися добувати вогонь, щоб любитися по-людськи.

— Це ж як? — помалу виходила із сласної летаргії Люба.

— Тобто на спині.

— Плебейська поза, — пирхнула Агнеса.

— А доти як? — все допевнялась Люба.

— А доти було по-скотському. Як худобина на худобині.

— Як на мене, треба всяк потрошку перекидатись.

— Тим більш, що ще й від устрою залежить, — докинув мудре слово Ігор.

— Хіба? І не в усіх однака?

— Звичайно, ні.

— Ціка-а-аво... просвіти, — звелась на лікті Люба.

— Хоч порівняймо й ваші. Дивіться: вище ось, а в Емми нижче. Ще розмір губ малих і скоботня й таке інше. А в основному типів три.

У Люби й Агни — він це ще коли завважив! — Мальвіни майже як близнючки — центрівочки, лише у Люби глибша, а в Емми більш на сіпавку скидалось.

— Ти ба, яка принцеса! Я й не знала, — немов позаздрила подрузі Люба.

— А шана всім одна, — підхвицькнула Емма.

— Ну не скажіть...

— А котра краща? — не вгавала Люба.

— Взагалі-то королівна — корольок. Та, що повище, мовби на лобку. Їй і мальок дасть ради. Хоч, звісно, все це дуже суб'єктивні речі.

— Хвалити Бога, ти нам й так вгодив, — погладила Ігоря по руці Агна. — І там, і там...

— Ти кажеш — там і там, — все ворушила звивинами Люба, — а я щось логіки не бачу, коли ховають від очей лише поцьку. Рот, подумати, хіба не соромітний орган теж? Його ж чомусь не драпірують, виставляють, ще й малюють, щоб помітніш...

— Мусульманки драпірують й рота. Паранджею, — сказала Агна.

— І тільки зрідка відтуляють ширму, дражнять чоловіка, мов махаючи подолом, — Емма енергійно натягнула на свої стрункі стегна бежеві панталончики.

— Чого це ти ховаєшся за нижню паранджу? — подивувала Агна.

— Ой, перестаньте, я уже стидаюсь, — заманірнічала Люба і прихистила губи долонею, як затуляють піхви сором'язливі купальниці, виходячи на берег. А другою рукою намацала чорні мереживні трусики, сховала під ними собі вид. А там і натягла, мов протигаза, низом догори на голову, з-під цього грайливого імпровізованого шолома прозирали тільки очі та пасма волосся — рот, ніс і підборіддя зоставалися під забралом.

Результат був приголомшливий. Ігор відчув такий несамовитий приплив хоті, що не втримався, одсунув Любі клаптину танки під ніс і підніс їй палахтючий світильник. Вона легко здалась на вмовляння, по суті, й упрохувати не довелося, уста розімкнулися самі — ще б пак, така універсальна відмичка та й модна новинка надиха, — заплямкотіла й засопіла, проте зрештою зірвала маску.

— Дихати важко, — чомусь провинно пояснила.

— А це екзот. Це знахідка, — засокотіла Агна, знайшла салатовий бахматий шарф, завинула обличчя й собі, залишивши відкритими лише очі.

Як мавпочки, їй-богу... Вбирали лиця так і так, хилилися, лицялися до нього, а як уже охочим він був до діла, кокетували: тільки після шлюбу, бо мамця битиме...

Він пройшов промочити горло на кухню, хлюпнув в кухлик холодної заварки. Завіконня скресало дугастими спалахами різнобарвних ракет. Свято тривало.

ВІДПОВІДІ НА «ЕРОТЕКУ» ЛЕЛЯ (СТОР. 3, 22)

ЛЕЛЬВОРД НОМЕРА. *По горизонталі:* Мазох, Наомі, фан, явір, лад. *По вертикалі:* маніяк, зоофіл, мара, хрін.

2. ВУАЙЄРИСТИ: не більше 9 чоловік.

3. ЛЕЛЬВОРД «ДІАДА». *По горизонталі:* достаток, рима, па, трос, еротика, РТ, факір, ар, Осло, тост, ум, депо, Цареград, Ірак, дяк, міна, Алатау, диня, альт. *По вертикалі:* дід, дефлорація, Ра, аркан, димок, Лаура, ля, тіло, Мекка, сатир, ріпа, Антарктида, Едем, опора, суп, іол, кастрат, Онан, арт.

4. ЧАЙНВОРД «ОРАКУЛ»: любов, весілля, яблуко, оскома, Афродіта, Адам, молоко, оберіг, ґвалтівник, кактус, сифіліс, сорока, аврал.

5. РЕБУСИ: пояс, намаз.

6. ЗАГАДКИ:
Оратай і плуг. Дерев'яна ступа. Насіння між зубами. Люлька.

ПЛАНЕТА КОХАЄТЬСЯ

ПАМ'ЯТКИ ЕРОТИЧНОЇ КУЛЬТУРИ

ОРГІЇ як ритуальне колективне дійство зародилися ще за первісних часів. Про це свідчать наскельні малюнки, створені у «бронзовому столітті».

На етруському саркофазі 600 року до н.е. зображена оргія на честь богині-матері Бона Деа, від якої пішли люди.

Китайський даосизм проголошував: «Займіться коханням більше ніж з одним партнером. Навіщо сумніви, якщо це — шлях до найвищої гармонії».

Злягання з багатьма жінками у «Камасутрі» називається «коров'яча череда».

У давній Японії свято висівання рису Матсурі завершувалося оргією (малюнок по шовку).

Клуби оргій були поширені у Парижі XIX ст.

ЧЕРВЕНЬ	ТРАВЕНЬ	КВІТЕНЬ	БЕРЕЗЕНЬ	ЛЮТИЙ	СІЧЕНЬ	
			1			Пн
1			2			Вт
2			3			Ср
3		1	4		1	Чт
4		2	5		2	Пт
5	1	3	6		3	Сб
6	2	4	7	1	4	Нд
7	3	5	8	2	5	Пн
8	4	6	9	3	6	Вт
9	5	7	10	4	7	Ср
10	6	8	11	5	8	Чт
11	7	9	12	6	9	Пт
12	8	10	13	7	10	Сб
13	9	11	14	8	11	Нд
14	10	12	15	9	12	Пн
15	11	13	16	10	13	Вт
16	12	14	17	11	14	Ср
17	13	15	18	12	15	Чт
18	14	16	19	13	16	Пт
19	15	17	20	14	17	Сб
20	16	18	21	15	18	Нд
21	17	19	18	16	19	Пн
22	18	20	19	17	20	Вт
23	19	21	20	18	21	Ср
24	20	22	21	19	22	Чт
25	21	23	22	20	23	Пт
26	22	24	23	21	24	Сб
27	23	25	24	22	25	Нд
28	24	26	25	23	26	Пн
29	25	27	26	24	27	Вт
30	26	28	27	25	28	Ср
	27	29	28	26	29	Чт
	28	30	29	27	30	Пт
	29		30	28	31	Сб
	30		31	29		Нд
	31					Пн

УКРАЇНА КОХАННЯ

Санько Сито

ТИПИ УКРАЇНСЬКИХ ЖІНОК

Далі мова піде про типи українських жінок. Вони також позначені в українському пісенному садочку:

Стоїть лобода вище города,
На тій лободі
чотири лебідки:
Перша лебідка —
то Лукія-дівка,
Друга лебідка —
то Ганна-дівка,
Третя лебідка —
Тодоська-дівка,
Четверта лебідка —
то Варка-дівка.

Нагадаю, цих типів, як і чоловічих, існує чотири. Наведу їх по трьох символічних гілках: рослинній, пташиній і тваринній.

ПЕРШИЙ ТИП:
лілея, перепілка, кішка.
ДРУГИЙ ТИП:
тополя, голубка, коза.
ТРЕТІЙ ТИП:
рожа, лебідка, корова.
ЧЕТВЕРТИЙ ТИП:
калина, пава, кобила.

Тепер розглянемо кожен тип окремо.

ПЕРШИЙ ТИП:
лілея, перепілка, кішка.

Жінка цього типу має артистичну натуру, вмить переходить з одного психологічного стану в інший:

Бо печаль була така,
Що тряхнула гопака.

Її називають *«тендітною лілеєю»*, *«дівкою-хорошулею»*, *«потішною кішечкою-виніженочкою»*. Вона така й насправді: гнучка та грайлива — весь час джуджулиться, *«бісики пускає очима»*, і *«така веселенька, як у саду черешенька»*, *«весела, жвава, круглолиця, кучерява!»*, *«весела, як весняний жайворонок!»*, *«ой як вона засміється — в Полтаві слинеться»*.

Ось що вона з цього приводу каже сама про себе:

Де зберуться парубки
Або зійдуться дівки —
Там я зараз де й взялась,
Зараз гульня піднялась.
Ось бач, яка я —
Та шкідливая!

Парубки до мене липнуть,
Срібло, злото мені сиплють,
А я схочу — поцілую,
А не схочу — подратую.
Ось бач, яка я —
Вередливая! (2, стор. 134)

Вона *«така-м красна, як лелія»* доглядає своє тіло і полюбляє парфуми, гарне вбрання та різні прикраси:

Вона гарно убереться,
Чепурненько одягнеться,
І куди не завітає,
Все до хлопців потрапляє.

До веселої й доброзичливої білявочки-щебетухи завжди горнуться парубки:

Я дівка жовтокоса,
А до мене хлопці липнуть,
Як качки до проса.

Жінка-лілея тендітна, має витончену фігуру: *«у стану тоненька і вся хорошенька»*.

Переважна більшість жінок цього типу середні на зріст, але стрічаються й коротухи: «сама невеличка, рум'янії личка, вродливая, жартливая, як перепеличка». Та для неї це не перешкода радіти життю і шукати утіх:

Мала я, мала —
всі так називають...
А за сім великих мене
не міняють! (6, стор. 15)

ДРУГИЙ ТИП:
тополя, голубка, коза.

Жінка цього типу *«струнка та висока, як тополя»*, *«ладненька, тоненька, як в лісі ліщина»*, *«дівка, як драбина»*; вона худорлява, жвава, світло- або рудоволоса:

Така красна, яко рожа,
Як тополя, така гожа.

Жінка-тополя довговія, брови у неї, *«як сметана»*. Вона ворухлива, поскочиста, охоча до танців: *«косою-росою махає, як та кізонька стрибає»*, *«як музику де зачує, на музиках і ночує»*. Ще вона й гарна господиня: *«Галя брава, і до всього діла вдала»*.

Усмішка у неї пестлива: *«очі — усміхнені волошки»*, *«устонька претоненькі, лиш до співаночок»*:

Ой чук, Семене,
Прискоч до мене,
Так грай зо мною,
Як цап з козою. (32, стор. 607)

Красномовна, ігрива, відкрита — вона дуже подобається чоловікам:

Ой горою гусак летів,
Не один то мене хотів.

Жінка-голубка має гарячу вдачу: *«молода, як горіх, так і проситься на гріх»*; у коханні вона жагуча:

Ой у мої дівчиноньки
хустка на переді,
Ніхто би їй не догодив,
хіба два медведі.
(54; В. Гнатюк, стор. 173)

Вона дуже ревнива:, *«то цілує та пестить, то кропом кипить»*.

Словом, *«се біс, а не дівка! З чорта лукава! Бач, яка брикуча!»*.

ТРЕТІЙ ТИП:
рожа, лебідка, корова.

Жінка-корова — найкраща серед жінок: *«краща над рожі, над лілії»*.

Під цей тип повністю підпадає оспівана в народі

Чарівниця Катерина.

Ось що про неї сповіщають народні пісні:

Виїздили Польщу, Росію всю,
Не найшли дівчини кращої за цю.

Як зоря красна між зірками,
Так і Катря краща межи дівками.

Біла риба, чорні раки,
Чому дівки не однакі?
Одна менша, друга більша,
Катерина найладніша.
(14, стор. 238)

А ось що гарноуста удана каже сама про себе:

Мене маляр не малював,
маляра не треба,
Мене Господь намалював з
високого неба. (37)

Хода у неї, *«як у лебідоньки»*:

Ой вийду я за ворота,
Гуляю, гуляю,
Як біла лебідка
На тихім Дунаю. (4, стор. 206)

Катруся — *«дівка-чорнобривка»*. Спитай її: «Де ти чарів навчилася?» — Вона відповість:

В мене чари всі готові:
Біле личко, чорні брови.
(Чуб., № 1459)

У неї чарівна усмішка, а очі, *«як терен у полі»*, *«в Катерини кудрі в'ються, а за неї хлопці б'ються»*. (3, стор. 386)

Катерина досконала в усіх частинах свого тіла: *«тіло, мов трояндова пелюстка»*.

Груди тверді і п'яристі,
А все тіло, як сніг біле, —
Аж глянути на ню мило.

Що й казати — *«дівка ніжна, дивовижна»*, — так і виблискує витонченістю в коханні. І є в тому сяйві, яке випромінює її єство, якась неземна чарівна сила, від якої в чоловіків йде обертом голова і спалахують пристрастю серця:

Як побачу тую Катрю —
аж за серце стисне.

В Катерини чорні очі,
Катерина добра до ночі.
В Катерини чорна запаска,
В Катерини чортова ласка.
(32, стор. 625)

І сама вона вельми охоча до любовних утіх:

Кучерява Катерина
Чіпляється до Мартина.

Казав мені милий,
Та мій чорнобривий:
— Катеринко моя,
Чорнобривко моя,
Та ходи зо мною
до комори спати!
— Я до того го-ча-ча,
До комори охоча,
Ой піду з тобою спати.

ЧЕТВЕРТИЙ ТИП:
калина, пава, кобила.

Про жінку четвертого типу кажуть: *«дівчина — як у лузі калина»*.

Жінка-калина — *«ніжна, пухка, неледача, кругловида»*, *«свіжа, як ягідка, як колосок повна, прибрана, як пава»*. У неї *«тіло таке пишнополонне»*, широкі стегна, плавка хода: *«молодиця, як копиця»*.

Окрасою свого тіла *«гордо-пишна»* жінка-кобила вважає лакоме лоньо (чималі перса):

А в нашої Марії
Дві китиці в киптарі.
З нею добре гуляти —
Є за що си тримати.
(3, стор. 135)

Що там! Ось давайте послухаємо, якої вона думки про себе:

Ой вже ж я ся доходила,
Товста, гладка, як кобила:
А на мене товсту, гладку
Засідали хлопці в садку.
(3, стор. 315)

У пави обличчя повновиде:

Там-то Ґандзя, там-то зух,
Там-то письо, як пампух,
Там-то брови, там-то очі,
Цілуй, цілуй, що ся хоч.

Вона великоока: *«дівонька, як совонька»*, *«дівчина небоока»*; у неї м'ясистий ніс, а губи повні:

Ой коляда, колядка,
В мене губа солодка:
В кого одна, в мене — дві
І солодкі обидві.

Опис зовнішності цього типу жінок сягає своєї завершеності у пісні:

І гарненька, і товстенька,
і кругленька,
і роточок, і очиці, і зубоньки,
і губоньки,
і очиці, і бровиці,
кругом, кругом, кругом гарна.

До цього залишається додати ще кілька деталей щодо її характеру. Жінка-калина — кукібна й ошатна пані: *«і мила, і доладна»*, *«пристойна і пригожа»*, вона багато їсть і дуже влюблива:

І питуха, і їдуха,
І до людей говоруха.

Ще й у неї дзвінкий, гучний голос:

Ой як вона заговорить —
як у дзвін задзвонить,
Ой як вона заспіває —
село розлягає.

Її ваблять зуховаті дужичі, статурні темпераментні мужчини:

Ой чук, Маруниця,
В її фартух ворушиться.
(32, стор. 607),

та й сама вона ніколи не буває позбавленою їхньої уваги:

Ой ямницька дівчинонька,
ямницька, ямницька,
Она така солоденька,
як мамина цицька.
(54; В. Гнатюк, стор. 173)

Щасливий чоловік, який побереться з жінкою-павою: *«дісталася жінка, як мед з калачем»*. Бо з нею він почувається, *«як вареник у маслі»*. Воістину.

Ми розглянули з вами чотири основних типи українських жінок. Поєднуючись з чоловічими типами *(див. «Лель» № 5, 2003 р.)*, вони утворюють чотири священні пари:

Стоїть лобода вище города,
На тій лободі чотири пари:
Перша парка — Петро і Лукія,
Друга парка — Їван та Ганна,
Третя парка — Тодоська й Віхтор,
Четверта парка —
Гмитро та Варка.

Тож розмірковуйте, шукайте в них свою відповідність і своє уподобання. Але при цьому ні на мить не забувайте мудрі народні прислів'я: *«Очам не вгодиш, поки не порадишся з душею»* та *«Не бери від породи, а бери від природи»*.

АБВГДЕЙКА

Більшість жінок потребує не менше 15 хвилин для стимуляції клітора, щоб зійти потім на пік сексуальної насолоди. Проте, пестячи кохану, не слід позирати на годинника: жінки тим і цікаві, що всі вони — різні.

Вуайєризм, перегляд еротичних журналів чи програм корисні для здоров'я. Відомий німецький геронтолог Франц Еппінг, дослідивши 200 мужчин, дійшов висновку: 10-хвилинне розглядання жіночих принад дорівнює півгодинним заняттям аеробікою. Сексуальне збудження прискорює роботу серця, а відтак поліпшує циркуляцію крові в організмі. Доктор рекомендує всім чоловікам, які перетнули 40-річну межу, знаходити час для щоденного спілкування, приміром, з «Лелем» або перегляду еротичного фільму — за такої умови ваше життя триватиме мінімум на п'ять років довше.

Гикавка цілком здатна зіпсувати побачення з коханою. Щоб цього не сталося, затамуйте подих і з'єднайте кінчики мізинців і великих пальців, утворивши такі собі кільця на кожній руці. Клята гикавка припиниться, ледве почавшись.

Діда Мороза» цілком можна виготовити в домашніх умовах. Візьміть 250 г борошна, 120 г масла, 3 жовтки, 10 г цукру, дрібку соди, терту лимонну цедру, 50 г коньяку, лимону чи соку — і замісіть пісочне тісто. Викладіть його на змащене маслом і посипане борошном деко й випікайте до напівготовності. Потім збийте на піну 3 білки, додайте цукрову пудру й мелені горіхи за смаком, вкрийте цією масою корж і доведіть пиріг у духовці до готовності.

Елеутерокок є потужним природним стимулятором сексуального потягу й потенції. Тож при нагоді придбайте в аптеці краплі, виготовлені з сибірського елеутерокока, що використовуються також як засіб протидії стресам, фізичним і психічним перевантаженням.

Єгиптянки, а серед них і ненаситна в коханні Клеопатра, з давніх давен для попередження вагітності використовували морські губки, просякнуті оцтом. Про це збереглися свідчення на папірусі.

СВЯТІШИЙ

500 років тому помер Олександр VI – Родріго Борджіа

Батьком Родріго був рідний дядько Алонсо Борхо, котрий невдовзі став папою Римським. Матір'ю — Іоанна Борджіа, відома своїм сластолюбством, через яке чоловік врешті-решт розлучився з нею, заборонивши Родріго носити прізвище Ленсуолі.

Як і більшість тогочасних пап, Родріго Борджіа зійшов на святий Римський престол внаслідок тривалих інтриг.

З юних літ Родріго набув слави ловеласа, не відмовився від тілесних насолод і ступивши на священицьку стезю. Увесь Рим знав, що у кардинала Борджіа чи не

Маркус Ван Геллер

ОРГІЯ У ПАПСЬКОМУ

У чотирнадцять років Лукреція вже була жінкою з багатим і різнобічним досвідом. Після тривалих роздумів Родріго вдалося знайти їй підходящого жениха, гідного стати зятем папи Римського. Родинні узи з Джованні Сфорца забезпечували Папі зміцнення зв'язків з Міланом, хоча майбутній зять був лише позашлюбним сином одного з стовпів міланського дому Сфорца.

Пишне весілля, відсвятковане у Ватикані, завершилося вечірнім прийомом у папському палаці. Серед гостей красувалися десять вірних новому господареві кардиналів і ряд знатних людей Риму.

Після тривалого чаркування святий отець оголосив спеціальний номер програми. У залі з'явилися п'ятдесят чарівних куртизанок — добре знайомих папі, оскільки більшість з них пройшла через його ліжко. Вони почали танцювати з слугами. Гості ввічливо аплодували і не могли допетрати, що ж тут особливого. Такі танці можна побачити на будь-якому римському балу.

Та коли гості геть занудьгували, господар сплеснув у долоні. За його сигналом куртизанки та їхні партнери, не припиняючи танцювати, скинули одяг, залишившись зовсім голими. Такого у святому місці ніхто не очікував, і зал ошелешено загув. Чоловіки хмикали, розглядаючи розкішні жіночі тіла. Жінки, у свою чергу, не змогли приховати інтересу до чоловічих достоїнств танцюристів.

У падре Родріго, що розчервонівся від вина, розв'язався язик. Навіть для виду не ніяковіючи, він розповідав мужчинам інтимні подробиці поведінки у ліжку багатьох танцівниць. Пані гигикали, кидаючи на танцюристів збуджені погляди.

Господар знову вдарив у долоні. І куртизанки, наближаючись до партнерів, почали хапати їхні списи, котрі несамохіть націлювалися вгору, наче для пострілу.

— От тепер ви маєте змогу оцінити їх повною мірою, — сказав, реготнувши, папа своїй сусідці синьйорі Манфреді, чия рука вже бешкетливо орудувала під столом.

— Я переконана, що у цій справі ніхто не годен рівнятися з вами, — кокетуючи, відповіла вона.

— Ви мені лестите, — відказав папа. — Проте через скромність не казатиму про власні можливості. Вони до ваших послуг після вистави.

— Ви дуже сміливі, Родріго, — мовила вельможна спокусниця. — Щоправда, сміливий мужчина зазвичай отримує те, чого прагне.

Папа цього вечора здавався невтомним на вигадки. За його сигналом слуги внесли великі кошики яблук з вирізаними серцевинами. Танцюристи

РОЗПУСНИК

(1422-1503)– найрозбещеніший за всі часи папа Римський

щодня — нова коханка. Було відомо й те, що у молоді роки Родріго зійшовся з молодою вдовою, звинуваченою у вбивстві чоловіка, потім поклав око на її красуню-доньку Розу і заради того, щоб опинитися в її ліжку, на вимогу доньки отруїв її матір. Роза народила майбутньому папі славнозвісну Лукрецію і трьох синів: Франческо, Цезаро і Джованні.

Сексуальна історія родини Борджіа відома в усьому світі: Лукреція жила з усіма своїми братами, ділила ложе з рідним батьком, який, окрім того, використовував її у боротьбі за папську тіару. Зокрема, він підклав Лукрецію своєму попереднику — папі Інокентію VIII, серце недужого старця не витримало бурхливого злягання з 13-річною дівчиною, і він звільнив Римський трон.

Ставши папою Олександром VI, Родріго Борджіа й не думав обмежувати плотські звички. За його правління папський палац перетворився на вертеп розпусти. Про одну з оргій у ньому й розповідає уривок з роману про родину Борджіа.

ПАЛАЦІ

Уривок з роману «Дім Борджіа»

під регіт глядачів насилили на свої затверділі списи яблука, утворивши головки зеленого, жовтого і червоного кольору, і стали на коліна. Красуні, рачкуючи, підповзли до них гепами. Усі зрозуміли витончений задум господаря.

— Це справжній весільний подарунок, — виголосив папа. — Жінка, яка першою зніме яблуко з чоловічого списа, отримає найдостойнішого мужчину. Ту, що зробить це останньою, буде на два місяці позбавлено насолоди.

— Куртизанки розпочали несамовите змагання. Вони звивалися перед слугами, терлися сідничками, намагаючись спіймати у свої пастки заповітне яблучко. Лише небагатьом плодам вдалося утриматися на списі. А найвправніші жриці кохання, прагнучи якнайдовше побавитися з яблуками, тим самим подовжували задоволення собі та глядачам. Нарешті гнучка чорнокоса танцівниця смикнулась уперед і оголила чоловічого списа. Аплодисменти на свою честь вона приймала, стоячи навкарачки з розсунутими стегнами, в яких червоніло яблуко.

— Панове, — звернувся папа до гостей, — погодьмося, ми побачили чарівну виставу. Та це лише прелюдія. На вас чекає не менш чарівний сюрприз.

Після його сигналу куртизанки вмить видавили з себе яблука і піднесли гостям на вибір — кардиналам, лицарям, баронам. Кожен щасливчик підносив плід на честь своєї обраниці й смачно надкушував його, відверто підігруючи господареві.

Обіцяну винагороду отримала й чорнокоса німфа. Вона вибрала самця з воістину гарматним шомполом. Він наблизився до бенкетного столу, взяв з кошика банан й увігнав у свою прихильницю. Потім протоптаною доріжкою спрямував могутнього поршня тріумфатора. Присутні дами у захваті спостерігали, як він проникає дедалі глибше і як жінка, що вигнулася під ним, стогне від любострасних мук.

Папа Олександр поглянув на сусідку: синьйора Манфреді неспокійно совалася на стільці.

— Вам подобається ця сцена? — пошепки запитав він, нахилившись до неї.

— Я воліла б сама брати участь у виставі, але за кулісами, — збуджено прошепотіла вона у відповідь.

— У такому разі не будемо чекати фіналу, — промовив святий отець. — Кардинал Ровере замінить мене за святковим столом.

— Ходімо швидше, я не годна далі чекати, — нетерпляче схопила падре за рукав синьйора, що неначе збожеволіла від небаченого видовища.

Переклад з англійської.

Желе і мус не слід готувати в алюмінієвому посуді — від нього вони темнішають і набувають неприємного присмаку.

Збивати білки для пирога «Дід Мороз» буде легше, якщо їх попередньо охолодити на льоду чи в холодильнику. Робити це краще також не в алюмінієвому посуді, від якого білки темнішають (а жовтки — зеленішають).

Ірландія донині зберігає новорічну традицію, яка може розважити й українців цієї дивовижної ночі. Ірландці кидають об стіну спеціально випеченого пирога, а потім роздають його шматочки усім домашнім та гостям — кожен має скуштувати. На щастя.

Іжа здатна розповісти уважній господині про рівень сексуальних претензій гостя. Новорічна трапеза — найсприятливіша для цього тесту. Якщо претендент на ваше ліжко перебірливий у їжі, йому складно буде догодити й у сексі. Якщо їсть усе поспіль — всеїдність виявить й у коханні (проте, є загроза, не лише з вами). Повністю цей оригінальний тест буде надруковано в «Лелі»-2004.

Куняти чи спати в громадському транспорті вкрай небезпечно. По-перше, тим самим ризикуєте образити супутницю, яку взялися провести додому. По-друге, при різкому гальмуванні розслаблені у сні м'язи можуть не витримати кидок голови вперед, що загрожує переломом шийних хребців, а з ним — інвалідністю чи навіть смертю.

Любисток стане у пригоді, якщо ви маєте бажання, та не маєте сил побороти «зеленого змія». Покладіть у 250 г горілки корінь цієї рослини і два лаврових листка і дайте настоятися два тижні. Вжита склянка цієї настоянки здатна викликати стійку відразу до горілки.

М'ясо може зіпсувати настрій, якщо коханий замовив на свято котлети, а ви тримаєте різдвяний піст. Вчіться обманювати чоловіків. Натріть на крупній тертушці півкіло почищених кабачків, додайте 3-4 зварених і пропущених через м'ясорубку картоплини і гарненько перемішайте. Потім додайте два сирих яйця, дрібно нарізану зелень петрушки, перець, сіль, трохи борошна і знову перемішайте. Сформуйте котлети, обваляйте їх у сухарях; смажте на добре розігрітій олії. Якщо подати на стіл з сметаною, коханий навіть не запідозрить підміни.

Вакуум-аспірація

— метод штучного переривання вагітності; висотування зародку з матки через спеціальний наконечник з використанням ефекту вакууму. Провадиться не пізніше 20 днів після затримки менструації.

Вамп

— холодна кокетка, яка використовує свою привабливість для досягнення власних цілей. Кіно-варіант жінки-вамп несе риси фатальності.

Варзуха, верзуха

— на кримінальному жаргоні гепа.

Варикоцеле

— варикозне розширення й подовження вен сім'яного канатика зустрічається у 3-6% дорослих чоловіків і є причиною їхнього безпліддя.

Василіск

— чудовисько, погляд якого обертає людину на камінь. Народжується внаслідок содомії (злягання людини з твариною).

Вафляр

— так на кримінальному жаргоні називають мужчину, який при статевому контакті віддає перевагу куннілінгусу (з жінками) або мінету (з чоловіками).

Веселеньке тріо

(тріоль, тріолізм) — секс утрьох за участю двох чоловіків і жінки, двох жінок і чоловіка або представників однієї статі. Третій може бути або глядачем, або активним учасником любовної гри. Про популярність такого сексу свідчать еротичні література та мистецтво від античних до новітніх часів, які подібні сцени розробляли досить детально.

Верж

— французька назва чоловічого статевого органу.

Відал Гор (Народ. 1915 р.)

Американський письменник. У літературу увійшов романом «Уїлліво» (1946). Наступними творами історичного і детективного та пригодницького змісту заявив, що є прибічником натуралізму. Та справжній скандал зчинився після виходу роману «Місто і стовп» (1948): критика звинуватила автора в аморальності. Але Відал залишився вірним обраній творчій манері.

Чимало відвертих сцен містить і більш пізній роман письменника «Сотворіння світу», зокрема - відвідини героями Вавілонських храмів.

СОТВОРІННЯ СВІТУ

Уривок

Цього ранку проводир водив нас до великого храму й показав там масивну золоту статую бога, що стояв біля масивного золотого столу, куди ми, як годиться, поклали квіти. Права рука ідола була вичовганіша й блискучіша, аніж решта статуї, тому що кожен цар Вавілонії мусив брати її в обидві руки, і цей обряд повторювався протягом хтозна-скількох століть.

Ухильна мова проводиря розбудила нашу цікавість, і зрештою Ксеркс заявив:

— Ми увійдемо до святилища.

Оскільки дарма сперечатися з наступником перського трону, наш провідник заговорив до охоронців, і вони неохоче відчинили двері. Ми увійшли до кімнати без вікон, де наші спітнілі тіла овіяло приємною прохолодою. Під стелею висів світильник, і в його світлі ми побачили, що в кімнаті немає нічого, крім широкого ліжка.

— Хто тут спить? — запитав Ксеркс.

— Бог Бел-Мардук. — Наш проводир видавався зніченим.

— А ви бачили його колинебудь? — поцікавився я.

— Ні. Звичайно, ні.

— А жерці його бачать?

— Не знаю.

— Тоді звідки ти взяв, що бог справді спить на цьому ліжку? — спитав Мардоній.

— Бо вони так кажуть.

— Хто «вони»? — запитав Ксеркс, утупивши в співрозмовника сірі очі Ахеменіда. Витримати такий погляд нелегко.

— Жінки, повелителю, — прошепотів провідник. — Коли заходить сонце, сюди приводять жінку — щодня іншу. Її обирає Іштар, дружина Бела-Мардука. Опівночі бог приходить у цю кімнату й утішається з жінкою.

— А який він на вигляд? — з невдаваною цікавістю запитав я.

— Жінки не сміють розповідати про це. Такий закон.

— Дуже зручний закон, сказав Ксеркс.

Коли ми повернулися до себе, Мардоній звелів, щоб привели двох жерців, під чиєю опікою було святилище на вершині Дому Неба й Землі.

Коли жерці прийшли, Ксеркс запитав:

— Хто насправді приходить до жінки в святилище?

— Бел-Мардук, повелителю, — в один голос відповіли жерці.

Борель і Еллуїн. ВЕСЕЛЕНЬКЕ ТРІО. Еротична гравюра, 1787.

Вони тричі підряд відповіли те саме Мардонію, і тоді він звелів принести тятиву лука, яка задушує людину в одну мить. Знову поставивши те саме запитання, ми довідалися, що протягом тижня Бела-Мардука втілює кожної ночі інший жрець.

— Так я й думав, — утішено сказав Ксеркс. — Сьогодні я звільню одного з ваших жерців від його обов'язку, — додав він з вишуканою чемністю. — Цієї ночі я сам буду Беломмардуком.

— Але ж ви не жрець, — відповіли нажахані охоронці святилища.

— Я зможу прикинутися Белом-Мардуком не гірше за будь-якого жерця. Уся річ в одіянні, хіба не так?

— Але жрець — то справді Бел-Мардук. Він перетворюється на бога. Бог проникає в нього.

— Так само, як жрець проникає в дівчину? Атож я розумію. Отже, створюється такий собі священний ланцюг. — Ксеркс завжди вмів пожартувати. — Не сумнівайтеся, бог проникне і в мене. Зрештою, — я кажу це по секрету, тільки щоб заспокоїти вас, — мій батько тримав руку Бела-Мардука.

— Однаково це блюзнірство, царевичу.

— Я так хочу.

Потім Ксеркс сказав жерцям, що Мардоній і я підемо з ним до святилища. Плазуючи на животах, жерці попросили, щоб ми бодай з'явилися у вигляді богів. Ксеркс одягнеться як Бел-Мардук, Мардоній — як бог-сонце Шамаш, а я — як бог-місяць Наннар. Жерці благали також, щоб ми не озивалися до жінки — адже Бел-Мардук ніколи не звертається до своїх вавілонських наречених перською мовою.

Тут я хотів би згадати, що число богів, яким поклоняються вавілоняни, сягає шістдесяти п'яти тисяч. А що тільки верховний жрець знає на ім'я кожного з тієї безлічі ідолів, то півжиття він витрачає на те, щоб навчити їхніх імен свого наступника.

Незадовго до півночі ми вибралися на вершину. Вартові допомогли нам одягтися. Мабуть, їх умисне обрали для цієї нагоди, бо поводилися вони цілком приязно, на відміну від похмурих денних охоронців.

Я надів на голову срібний круг повного місяця, а в руку взяв срібний жезл з місячним серпом. Мардонія увінчали золотим сонячним диском. Ксеркс обмотався золотими ланцюгами, а в руці він тримав золоту сокиру — знаряддя, необхідне, щоб здійснювати владу над шістдесятьма п'ятьма тисячами непокірливих небожителів.

Потім охоронці відчинили двері, і ми увійшли до святилища. На ліжку лежала дівчина, молодша навіть від нас і навдивовижу гарна — з обсидіаново-чорним волоссям, з матово-білою шкірою. Вона була голісінька і тільки прикрита лляним простирадлом, таким, як ото прикривають мерців. Злякано глипнувши на трьох осяйних богів Вавілонії, вона закотила очі — і зомліла.

Стишеними голосами ми почали радитися, що робити далі. Мардоній висловив думку, що дівчина опритомніє, коли Ксеркс ляже до неї в ліжко. Ксеркс погодився оживити її в такий спосіб, і на його прохання я підняв простирадло. Дівчина не тільки була досконало збудована, а й примудрилася зомліти в надзвичайно спокусливій позі.

Опанований нетерплячкою, Ксеркс забрався на ліжко.

Мардоній зауважив з лукавством у голосі:

— Вавілоняни кохаються голі.

— Але ж ідеться про бога, — невпевнено відказав Ксеркс.

Молода ВІДЬМА насолоджується кунілінгусом з дияволом. Малюнок XV-XVI ст.

— Тим більше, коли про бога. Зрештою, ти перший чоловік у Всесвіті. Вона — перша жінка. Ви ще не вигадали одежі.

Як я вже згадував, перси ніколи не показуються зовсім голими своїм дружинам чи полюбовницям. Але то була виняткова мить. Зрештою, ми — вперше і востаннє — виступали в ролі богів у Вавілоні, де голе тіло можна бачити всюди, навіть на вершині Дому Неба й Землі. До того ж ми були молоді. Ксеркс роздягся і без найменшого збентеження заліз на дівчину, яка була вже при повній тямі. Коли ми з Мардонієм дивились на ті дві постаті, освітлені червонястим мерехтінням світильника, вони й справді здалися нам першим чоловіком і першою жінкою у Всесвіті. Все-таки щось дуже дивне є в житті Вавілона та в його стародавніх звичаях.

Коли Ксеркс підвівся з ліжка, ми допомогли йому вдягнутися, і він з поважним виразом узяв у руку Бел-Мардукову сокиру. І тоді раптом дівчина всміхнулась і сказала бездоганною перською мовою:

— Прощавай, Ксерксе Ахеменіде, сину Дарія.

Ксеркс мало не впустив сокиру. Кмітливий Мардоній швидко відповів вавілонською мовою:

— Це Бел-Мардук, дівчино. А я — бог-сонце Шамаш. А онде бог-місяць...

— Я знаю вас усіх. — Дівчина була навдивовижу впевнена в собі як на свої тринадцять років. — Я теж персіянка. Тобто наполовину. Я бачила тебе у Сузах, царевичу. І тебе, Кіре Спітамо.

— Це жерці сказали тобі, хто ми такі? — похмуро запитав Ксеркс.

Дівчина сіла в ліжку.

— Ні, — відповіла вона. В її поведінці не відчувалося найменшого страху. — Моя мати — жриця богині Іштар, і цього року їй доручено обирати дівчат для святилища. Вона сказала мені, що сьогодні моя черга віддатися Белу-Мардукові, от я сюди й прийшла. Це просто збіг обставин.

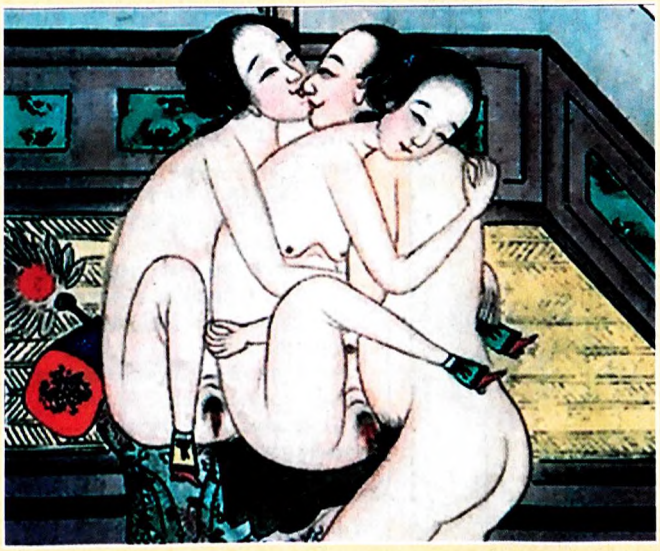

ВЕСЕЛЕНЬКЕ ТРІО. Китайський варіант.

СЕКС БЕЗ ОБМЕЖЕНЬ

Читайте щономера: інтимне життя киян Сергія та Лариси у документах, діалогах та експертизах

З ЛИСТА ДО РЕДАКЦІЇ
(закінчення)

...Проте Тетянка швидко оговталась і знову спіймала ротиком мого жартуна. І не без користі: їй перепало ще кілька крапель сперми, які за мить опинилися в її шлунку.

Від отриманого задоволення я ліг на спину, широко розкинувши ноги, а дівчина примостилася між ними, припавши щокою до ще вологого прутня, який силився зберегти залишки пихи.

Та не спливло і хвилини, як рипнули двері залу, і до нас увійшли моя дружина Лариса і старша Тетянина сестра Світлана. Від несподіванки я підхопився і відійшов від дивана. Проте вони на мене й не позирнули.

— Ну, Тетянко! Ну, розумниця! З тебе така гарна учениця! Ти з першої спроби змогла прийняти в обидві дірочки цього шанованого нами, але жахливого прутня! — защебетали вони навколо молодої бешкетниці. Й заходилися її цілувати, погладжувати, пестити, витираючи залишки сперми з обличчя, шиї, промежини...

Лише тут я допетрав, що все це вони заздалегідь придумали і продумали. Пославши мене додому за навмисне забутим купальником, вони крадькома пішли слідом і через прочинені двері спостерігали за нашими з Тетянкою сексуальними вправами.

Пізніше вони зізналися, що утрьох вирішили зробити родичці подарунок ось такого змісту на день народження. Я удав, що образився (ще б пак — отак використали мене!), і на знак примирення ми затіяли гру вже вчотирьох, де кожен мав змогу довести, на що здатен.

От я й кажу: якщо жінка надумає чого домогтися, насамперед у сексі, вона обов'язково це зробить.

З повагою

Сергій Німенко,
серпень 2002 року.

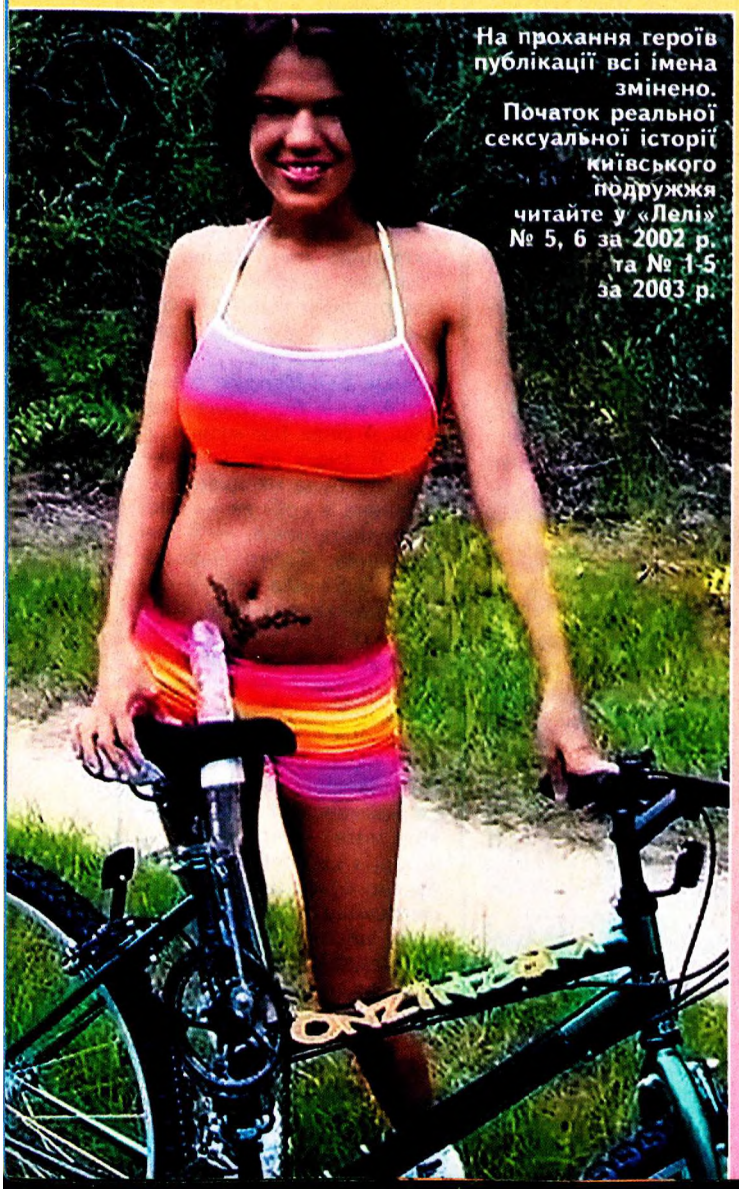

На прохання героїв публікації всі імена змінено. Початок реальної сексуальної історії київського подружжя читайте у «Лелі» № 5, 6 за 2002 р. та № 1-5 за 2003 р.

ДЗВІНОК ДО РЕДАКЦІЇ

— Це Сергій Німенко. Купив оце четвертий номер «Леля» з нашою історією і вирішив подзвонити.

— Щось не так написали?

— Усе так. Відбулися деякі події, планую написати вам нового листа. Якщо треба, звичайно. Та й нове відео є.

— Вирішуйте самі. «Лель» проти волі господарів не зазирає до спалень. Ми виносимо на загал лише те, що дозволяють герої публікацій.

— Героїнею можна вважати хіба що мою Ларису. Вона догралася з конем, доки той розірвав їй промежину. І ви гадаєте, це її зупинило? Загоїлося — і вона знову на коні. Тобто, під конем.

— Зійтися з конем набагато складніше, ніж з собакою. Треба бодай у загальних рисах знати, як це робиться. Звідки у Лариси такі знання?

— Зрозуміло звідки — з порнофільмів.

— І як вам після коня з дружиною спиться?

— Нормально. Хочете — я вам нову касету передам? З новими нашими записами.

— Передавайте... До речі, наших читачів цікавить, чи є межа, яку ви не здатні переступити у ваших сімейних фантазіях?

— Я не думав над цим. Ми робимо лише те, що подобається. Нікого ні до чого не присилуючи.

— Але класичний секс вас уже не тішить?

— Я б так не сказав... Класика після наших експериментів здається екзотикою. Але мати секс лише з однією жінкою й лише у «позиції зверху» — це шлях до передчасної імпотенції.

— А хіба злягання з собакою чи конем не може набриднути?

— Може. Тому ми увесь час шукаємо новизни, експериментуємо.

— І на чому плануєте зупинитися?

— Кінець приходить сам, навіщо його планувати? До речі, знаєте, що Ларисі бемкнуло в голову?

— Навіть не уявляю.

— Їй заманулося пережити зґвалтування.

— Не розумію.

— Хоче, щоб її зґвалтував незнайомець, уночі, в якомусь безлюдному місці. Без жартів.

— Не заздрю тому ґвалтівникові, котрий потрапить до рук вашої Лариси.

28 липня 2003 року.

З МІЛІЦЕЙСЬКОГО РАПОРТУ

03 серпня 2003 року о 23 годині 35 хвилин у лісопарковій зоні в районі вулиці Салютної в поле зору автомобільного патруля потрапила громадянка, яка була одягнена в коротеньку спідницю й роз'їжджала на велосипеді в неосвітлених безлюдних місцях, провокуючи своєю лег-

коважною поведінкою громадян на протиправні дії. Нею виявилася киянка Лариса Німенко. При уважному ознайомленні з'ясувалося, що велосипед громадянки насправді є не зовсім велосипед, оскільки при катанні з сидіння висувається гумовий предмет, який за формою нагадує штучний чоловічий статевий орган.

Громадянку Німенко було затримано до з'ясування.

З ЛИСТА ДО РЕДАКЦІЇ

Надсилаю обіцяну касету. З листом поки що не складається: у вільний час збираю «виїзний варіант» Ларисиного секс-велотренажера. Приробляю йому колеса — так можна сказати. Дружиноньці нетерпеливиться проїхати на ньому алеями якогось з київських парків. По-перше, це нові відчуття, а по-друге, у такий спосіб вона розраховує спровокувати ґвалтівника. Воно й справді: який дурень не спіймається на такий гачок — не захоче допомогти жінці, котра через якісь обставини змушена мастурбувати просто на твоїх очах?

Мені й самому цікаво. Розраховую бути неподалік і якось зняти сцену ґвалтування.

Отож, про наше сексуальне життя впродовж останнього півріччя розповім іншим разом. У свою чергу — з нетерпінням чекаю наступного номера «Леля». Читати про себе в еротичному журналі — це, знаєте, збуджує. Принаймні, нас з Ларисою.

Сергій Німенко,
30 липня 2003 року.

ДЗВІНОК ДО РЕДАКЦІЇ

— Маю новину: мою Ларису забрали в міліцію.

— Знаємо. Ця історія потрапила до міліцейських зведень по місту і набула певного розголосу. Сподіваємося, її випустили?

— Мені серед ночі довелося їхати визволяти її.

— А чому не прояснили все на місці, ви ж обіцялися бути неподалік?

— Розумієте, я не здогадався прихопити жодних документів — ні своїх, ні Ларисиних.

— Чим завершилася історія?

— Ларису попередили, що катаючись на такому велосипеді, вона порушує норми суспільної моралі й може бути притягненою до відповідальності. Окрім того вона ризикує наразитися на ґвалтівника.

— І що Лариса?

— Дружину це лише розпалило.

5 серпня 2003 року.

ДЗВІНОК ДО РЕДАКЦІЇ

— Ви знаєте, Лариса пропала... Я не знаю, що робити.

— Як це пропала?

— Виїхала пізно ввечері в парк покататися на своєму велосипеді, по дорозі трапився якийсь чолов'яга. Схопив за руль так, що вона ледве не впала. Дружина — кричати, бо й справді злякалась...

— А де були ви?

— Метрів, мабуть, за сто. Там неподалік ліхтар висить, тож я дещо бачив. Забувши про відеокамеру, я кинувся на допомогу. Незнайомець, зачувши моє тупотіння, потяг Ларису в кущі. Вона пручалася, хапалася за велосипеда, наче він міг її врятувати, доки він ударив її по руках.

— Ви хоч кричали, кликали на допомогу?

— Мене наче заціпило. Просто біг. За кущем виявилася машина, старенька, як мені здалося — сіруватого кольору. «Жигулі». А біля неї ще двоє стояло. Вони заштовхали Ларису в кабіну й рвонули з місця.

— Номер запам'ятали?

— Який там номер...

— А в міліцію зверталися?

— Я чекав оце три дні, гадав — побавляться і відпустять, і вона повернеться додому.

— А ви розумієте, що коли трапиться найгірше, підозра насамперед впаде на вас? Слід негайно звернутися в міліцію.

— Але ж доведеться розповісти, що ми самі все придумали...

— Доведеться.

27 серпня 2003 року.

ВІД РЕДАКЦІЇ

Це остання на сьогодні звістка від Сергія.

Але за нашою інформацією він таки звернувся до міліції. Його довго розпитували, викликали свідків, які могли б підтвердити правдивість Сергієвих слів, — надто вже неймовірним видавалося твердження про те, що одна людина свідомо шукала випадку потрапити до рук ґвалтівникові, а друга (рідний чоловік!) — потурала цьому. Зрештою повірили, квартиру взяли на прослуховування. Відомо також, що одного разу зателефонувала жінка і голосом, схожим на Ларисин, повідомила, що в неї все гаразд, що незабаром вона повернеться. Міліції вдалося встановити номер, з якого був дзвінок, а за ним — квартиру. Та коли приїхали на місце, у квартирі нікого не виявилося. Сусіди засвідчили, що помешкання з тиждень тому найняв якийсь чоловік, котрий нещодавно звільнився за амністією на честь чергової річниці незалежності України. До нього кілька разів приходили якісь двоє. Жінки ніхто не бачив.

«Лель» слідкуватиме за цією історією й, отримавши новини про долю Лариси, обов'язково розповість читачам.

Вересень 2003 року.

ЛЕЛЕНІАНА

У пологовому будинку переполох: жінка народила пластмасового пупса. Лікар обережно запитує:
— Пробачте, а хто ваш чоловік?
— Який чоловік! Другий рік з фалоімітатором живу!

— Ти куди оце з квітами?
— Жінці своїй подарую
— Ти що, з глузду з'їхав? Вони ж штучні!
— Так і жінка гумова...

Хлопець з дівчиною-програмісткою у ліжку. І так пробує, й інакше — нічого не виходить. Тоді вона йому:
— Слухай, а ти його тим боком вставляєш?

ЕроТека

1 ЗНАЙДІТЬ ТРИ ВІДМІННОСТІ

Ввічливий півень. Виходячи з курятника, він завжди говорить:
— Вибачайте, я тут трохи натоптав!

Мале кроленя запитує:
— Мамо, а як я з'явився на світ?
— З циліндра фокусника.

2 ВУАЙЄРИСТИ

Микола підбив на суботу друзів іти під вікно лазні підглядати за дівчатами. Скільки сільських вуайєристів можуть одночасно уткнутися лобами у шибку без ризику видавити її, якщо скло розміром 100 на 75 см здатне витримати тиск 15 кг/м², а один парубоцький лоб створює навантаження у !,2 кг/м²?

3 ЛЕЛЬВОРД «ДІАДА»

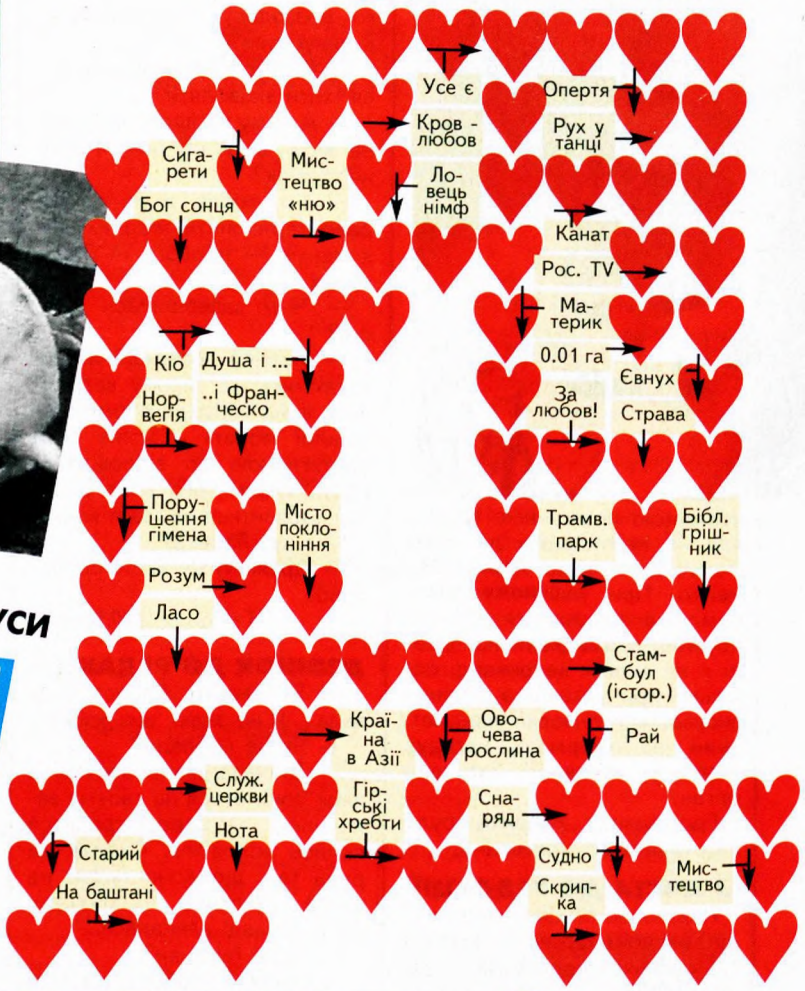

4 ЧАЙНВОРД «ОРАКУЛ»

Кожне наступне слово починається з останньої літери попереднього.

1. Кохання.
2. Шлюбне свято.
3. Плід з райського дерева.
4. Буває від яблук, але не від сексу.
5. Богиня кохання.
6. Перший коханець.
7. Напій для немовляти.
8. Талісман для дому.
9. Грубий коханець.
10. Неголений чоловік.
11. Венерична хвороба.
12. Та, що всім дала.
13. Штурмовщина.

5 РЕБУСИ

Жінка в поліклініці звертається до чоловіка в білому халаті:
— Вибачте, ви часом не гінеколог?
— Ні. Але оглянути можу.

6 ЗАГАДКИ

Прийшов хлоп, межи ноги лоп: Боже помагай!.

Якби не дідова товкачка, то заросла б бабина мохначка.

Тріщить-порощить — між ногами ярмарок.

У тебе є рундук, а в мене чунчук: ходімо під тин погаралакаємось.

Лікар запитує у пацієнтки:
— Скільки вам років?
— Вісімнадцять...
Лікар з сумнівом:
— Це в умовних одиницях?

ГОРОСКОП НОМЕРА

КОЗЕРІГ
22.12–20.01

Ваша стихія — Земля.
Планета — Сатурн.
Кредо — вперед і вище, навіть рухаючись поволі.
Протилежний знак — Рак.
Символ — гірський козел.
Талісман — чорний кіт.
Камінь — гранат, місячний камінь, лазурит, рубін.
Метал — свинець.
Квіти — плющ, біла гвоздика, чорний мак.
Щасливі дні — вівторок, субота.
Щасливі числа — 3, 5, 7, 8, 14 і всі, що діляться на 8.
Нещасливі дні — понеділок, четвер.
Кольори, які позитивно впливають на вас, — золотий, синій, сірий, темно-зелений, брунатний, чорний.

ЩАСТЯ НОМЕРА

СІЧЕНЬ

КОЗЕРІГ
Вдалі дні — 3, 6, 23, 30.
Невдалі дні — 1, 8.

ВОДОЛІЙ
Вдалі дні — 2, 5, 16, 27.
Невдалі дні — 9, 18.

РИБИ
Вдалі дні — 1, 4, 18, 29.
Невдалі дні — 3, 17.

ОВЕН
Вдалі дні — 4, 9, 12, 29.
Невдалі дні — 15, 24.

ТЕЛЕЦЬ
Вдалі дні — 3, 9, 14, 21.
Невдалі дні — 17, 26.

БЛИЗНЮКИ
Вдалі дні — 1, 5, 16, 22.
Невдалі дні — 10, 30.

РАК
Вдалі дні — 2, 8, 13, 31.
Невдалі дні — 6, 25.

ЛЕВ
Вдалі дні — 3, 4, 17, 28.
Невдалі дні — 2, 26.

ДІВА
Вдалі дні — 5, 9, 12, 25.
Невдалі дні — 8, 14.

ТЕРЕЗИ
Вдалі дні — 4, 9, 16, 28.
Невдалі дні — 1, 17.

СКОРПІОН
Вдалі дні — 3, 6, 10, 22.
Невдалі дні — 8, 27.

СТРІЛЕЦЬ
Вдалі дні — 1, 4, 19, 25.
Невдалі дні — 9, 28.

З УСІХ МИСТЕЦТВ
НАЙВАЖЛИВІШИМ
ДЛЯ НАС
Є МИСТЕЦТВО
КОХАННЯ.
В.І. Ленін
Індекс «Леля» — 74283
у Каталозі періодичних видань України